

Kelly Oram

Tizenhat csók

Leah-nak

A mű eredeti címe:
Kelly Oram: Sixteen Kisses
© Kelly Oram, 2016

Fordította: Kulcsár Júlia

Az én első csókom története a legjobb a világon. A legjobb. Tudom, hogy túlzásnak tűnik, de ez az igazság. Maga a csók nem volt olyan nagy szám. Megdöbbenett, de semmi több. A csókhöz tartozó háttérsztori – és az utána következő másik tizenöt csók – viszont tényleg a rekordok könyvébe kíváncsozók.

A tizenhatodik születésnapomon történt, Szent Patrik napján. Illetve nem is. Menjünk vissza kicsit az időben. Valójában a tizenhatodik születésnapom előtti napon, március tizenhatodikán kezdődött minden. A legjobb barátnőmnek, Selenának arról panaszkodtam, hogy mindjárt tizenhat leszek, és még sose csókolóztam.

– Cassie, a csókszűz. Ez vagyok én. És biztos az is maradok nyolcvanéves koromig. Én leszek az a bolond öregasszony a macskáival, akit sose csókolt meg senki. Nem így van, Bársonyka?

A macskám a neve hallatán felkapta a fejét, és ráérősen odasétált hozzám. Tudta, hogy meg fogom vakargatni a fülét. És persze igaza volt. Felugrott az ölembe, én pedig jól nevelt gazdihoz méltóan leállítottam a videójátékot, hogy vele foglalkozzak.

Selena, aki a földön ülve pedikűrözött, felpillantott, és horkantott egyet:

– Nem is tudom, mi a szánalmasabb: a nyafogásod, vagy az, hogy a macskád soha le nem száll az öledből.

Bársonyka közben a hátára fordult, hogy a hasát is megmasszírozhassam.

Selena újabb adag zöld és fehér lakkot kent a lábujjkörmére, és nevetve megrázta a fejét.

– Nincs miért aggódnod, Cassie. Még csak második gimibe jársz, bőven van időd megtalálni az igazit.

Persze ő nem érti, milyen ez. Tizenkét évesen kapta az első igazi csókját, és több komoly barátja is volt már. Selena gyönyörű. Minden egyes iskolai bálba elhívták, amióta elég időssek vagyunk hozzá, hogy ilyenekre járjunk. Engem még egy fiú sem hívott el. Még soha életemben nem randiztam.

– Nem is kell, hogy „az igazi” legyen, aki megcsókol. Csak túl akarok lenni rajta. Utálok emiatt görcsölni. Olyan kínos.

A bátyám, Ben, és Jared¹ (aki az ovi óta a legjobb barátja) rontottak be a szobába – magabiztosan trappoltak, mint két elefánt. Míg Ben ránk se nézett, és egyenesen a hűtő felé indult – micsoda meglepetés! –, Jared olyan erővel huppant le mellém, a kanapéra, hogy Bársonyka kimenekült a szobából.

– Mi olyan kínos, kicsi Cass? – kérdezte, és farmeres lábát teljes hosszában végigfektette a kanapén, úgy, hogy csak a cowboysizmája lógjon le a szélén.

Arrébb kellett csúsznom, hogy ez az óriás elférjen mellettem. Jared egy kilencven magas, a válla széles, a csípője keskeny, sportos alkatát annak köszönheti, hogy keményen dolgozik a család marhatenyésztő farmján. Bár csak tizenhét éves, szőkésbarna hajával, világoszöld szemével és az állán kiütköző borostával olyan, akár egy híres kosaras vagy egy címlapmodell.

Ha akarja, ő lehetett volna a legnépszerűbb végzős a Desert Ridge gimiben. (Errefelé, Arizonában a cowboyok – bár arról szó sincs, hogy minden sarkon lenne belőlük – elég sokan vannak, és meglehetősen tiszteletnek örvendenek.) Ehelyett úgy döntött, minden idejét a lovainak szenteli, meg annak, hogy autókat javítson a bátyámmal, vagy éppen engem piszkáljon.

A megszólítás hallatán elhúztam a számat, tudtam, hogy Jared csak azért hív így, hogy bosszantson. Egyáltalán nem számítok kicsinek, csak Jaredhez, az óriáshoz képest vagyok az.

– Semmi – válaszoltam, és visszakapcsoltam a videójátékot.

A kedves barátnőm horkantott egyet, és kiszolgáltattott az ellenségnek:

– Cassie, a csókszűz nem akarja úgy betölteni a tizenhatot, hogy senki sem csókolta meg.

¹ *Ejtsd: 'dzsered'*

– Selena!

Könnyedén megrúgtam a vállát. Szörnyen zavarba jöttem attól, hogy kiadja a legbensőbb titkaimat. Most, hogy a saját körmével végzett, megragadta a lábamat, és a zöld lakkal nekiesett az én lábujjaimnak is. A korábban felkent fehér lakk már megszáradt, így Selena nekilátott apró, zöld lóheréket festeni rá a Szent Patrik-nap tiszteletére.

– Ezt miért csináltad? – jajdult fel. – Jared úgyis tudja, hogy még sose csókolóztál.

Megpróbáltam ismét belerúgni, de túl szorosan fogta a lábamat.

– Ez nem jelenti azt, hogy meg is akarom vele beszélni a dolgot.

– Maradj nyugton! Elkenődik a lakk.

– Minek fested be a lábkörmömet egyáltalán? Holnap úgyse látja majd senki a cipő alatt.

– Holnapra huszonhat fokot mondanak. Vegyél fel egy csini szandált szoknyával. – Drámai szünetet tartott. – Tényleg, nem is rossz ötlet. Kivételesen öltözz fel csinosan, légy büszke arra, hogy lány vagy! Lehet, hogy akkor végre a fiúk is meg akarnak majd csókolni.

Rondán néztem rá. Selena tudta, mennyire utálok a csajos holmikát. De ő imádta az ilyesmit, és nagyon igyekezett, hogy engem is megtérítsen. Néha megadtam magam – például hagytam, hogy belakozza a körmömet –, de szoknyáról szó sem lehetett.

A konyhából hangos nevetés hallatszott. Selena gyilkos pillantást lövellt a bátyám felé.

– Fogd be, Ben! Ez komoly dolog.

– Komolyan nevelsége – válaszolta a tesóm. – Cassie, amint szoknyát vesz fel a suliba? Ez majdnem olyan képtelenség, mint az, hogy egy srác tényleg meg akarná csókolni. Pfuj! – Úgy tett, mintha a gondolatra is összerázkódna.

– Benjamin Caldwell! – visította Selena. – A húgodnak komplexusai lesznek miattad.

– Már így is tele van komplexusokkal. Hé! Alig maradt csokis tej. – Ben a haragtól vörösen előhúzott egy majdnem üres üveget a hűtőből, tekintetével szinte felnyársalta a barátnőmet. – Selena! Már megint megittad a csokis tejemet?

– Nem láttam, hogy rá lenne írva a neved!

– Menj haza, és ott igyál csokis tejet!

– Az anyukám nem vesz ilyet, és különben is viccesebb, ha a tiedet iszom meg.

Magamban jót mulattam Selena önelégült vigyora láttán. Iskola után két teljes pohárral megivott, míg végül már fáj a gyomra, direkt azért, hogy mikor Ben hazaér, és benéz a hűtőbe, csak néhány cseppet találjon az üveg alján.

– Sel! Muszáj folyton provokálnod?

Elvigyorodott.

– Igen. Nekem nincs bátyám, és lánytestvérekkel nem lehet ilyen jókat veszekedni. Különben is rászolgált azzal a megjegyzéssel. Biztos, hogy rengeteg fiú szívesen megcsókolna téged.

Kétkedve néztem rá.

– Igaza van – mondta Jared. – Sok srácot ismerek, aki csókolózna veled.

Megint leállítottam a játékot, a döbbenettől nem tudtam folytatni.

– Micsoda?!

Selena izgatottan kérdezte:

– Mi? Kicsoda? Mondd meg!

Jared kivette a kezemből az irányítót, vállat vont, és elkezdett helyettem játszani.

– Sok srác. – Kicsit elpirult, és azt motyogta: – Csinos lány vagy, Cass.

Selena és én döbbenten meredtünk rá. Jared csinosnak tart? Nem akartam elhinni. Majdnem egész életemben ismertem őt. Nem mintha családtag lett volna, sose tekintettem rá tiszteletbeli bátyámként, vagy bármi hasonló. De kedveltem, bíztam benne, és felnéztem rá. Rendes volt és magabiztos. Mindig a saját útját járta, és nem törődött mások véleményével. Jól nevelt volt és őszintén kedves, akaratlanul is sok lányszívet tört össze a gimiben. Ám számomra mindig csak a bátyám legjobb barátja maradt. Se több, se kevesebb. Abban is biztos voltam, hogy Jared is csak a haverja kishúgaként tekint rám.

De azt gondolja, csinos vagyok? A vallomásba beleremegett a gyomrom.

Csak akkor tört meg az elképedt csend, mikor Ben visszajött a nappaliba, kezében egy szendviccsel és egy üdítővel.

– Ne már! Nem akarom hallani, milyen dögös a kishúgom.

Mikor elment Selena mellett, az arcába hajolt, és nagyot böffentett, majd letelepedett apa foteljébe, és elvette a másik Xbox-irányítót.

– Gusztustalan vagy! – kiáltott fel Selena undorodva.

– A szénsav miatt van. Ha nem tetszik, ne idd meg a csokis tejemet.

– Pfuj, disznó!

– Rőf-rőf.

Felsőhajtottam. Fárasztó volt ez az állandó civakodás, de legalább kicsit enyhült a feszültség. Sajnos Selena nem hagyta annyiban a dolgot. Mivel a lábammal már végzett, most rátért a kezemre, és minden második körmömet fehérre festette. Közben megkérdezte:

– Szóval kik ezek a fiúk, akiknek tetszik Cassie?

– Nem léteznek – válaszolt Ben előzékenyen.

Titokban egyetértettem vele.

Selena kivételesen nem törődött a bátyámmal, továbbra is Jaredre szegezte tekintetét. Ő vállat vont, láthatólag bánta, hogy szóba hozta a témát.

– Néha hallom, hogy a srácok rólad beszélnek. Van, hogy engem kérdeznek, mert tudják, hogy barátok vagyunk, és ha Benhez fordulnának, ő valószínűleg képen vágná őket.

A mellkasom furcsán összeszorult. Jared a barátjának tart? A csinos barátjának?

Ben helytelenítően felmordult, de egyetlen gúnyos megjegyzést sem tett. Ebből arra következtettem, hogy Jared nem túloz. Selena is nyilvánvalóan hitt neki.

– Akkor miért nem hívta még senki randira? Szándékosan elijeszted a közeléből a fiúkat, Jared? Ben felnevetett.

– Arra nincs szükség. Cassie maga gondoskodik róla.

– Miről beszélsz? Igenis kedves vagyok másokkal. – A homlokomat ráncoltam, és támogatást várva néztem Selenára és Jaredre. – Miért, nem vagyok rendes? Nem vagyok elég barátságos?

– Te vagy a legjobb – bólogatott a barátnőm.

Jared is bólintott, de kevesebb meggyőződéssel:

– Rendes vagy.

A hangjából kihallottam, hogy a mondatnak folytatása is van. Rákérdeztem:

– De...?

Vetett rám egy gyors pillantást, aztán a tekintete visszatévedt a tőlem elvett videojátékra, mintha zavarba jött volna.

– Nem mintha ijesztő lennél, csak... elriasztod a fiúkat.

– Elriasztom a fiúkat?

– Úgy érti, holtra rémíted őket – javította ki Ben.

– Nem olyan vagy, mint más lányok – magyarázta Jared, mielőtt még Selena Ben torkának ugrott volna, hogy megvédjen. – Te quadozni szeretsz, meg terepbringázni. – Rám villantott egy féloldalas mosolyt, amitől a mellkasom ismét összeszorult. – És paintballban egyenesen életveszélyes vagy.

Selena hisztérikusan felnevetett. Biztos eszébe jutott az a tavalyi incidens, ami miatt a bátyám újabban ágyékvédőben jár paintballozni. Szívesen nevettem volna én is – pláne, mikor megláttam Ben sértett arckifejezését –, de ehelyett homlokráncolva megkérdeztem:

– És az miért baj?

Hirtelen elbizonytalanodtam. Jó, tényleg nem vagyok nagyon nőies, de nem is különbözöm annyira más lányoktól. Nem vagyok valami kiközösített szerencsétlen. Vagy mégis?

Mikor észrevette, milyen nyomorultul érzem magam, Jared ledobta az irányítót a földre.

– Egyáltalán nem baj – biztosított róla. – Komolyan. Te vagy a legvagányabb lány, akit

ismerek. Ráadásul iszonyú kedves, barátságos meg vicces vagy, és igazi társasági ember. Ha mindez egy gyönyörű lányban egyesül, az elég, hogy bármelyik srác elbizonytalanodjon.

Ó, istenem! Megint azt a különös nyomást éreztem a mellkasomban. Mi történik velem? Szívrohamom van? És miért nem tudom elszakítani a tekintetemet Jaredről?

– Állj le, haver! – nyögött fel Ben. – Nem kéne annyi Nicholas Sparks-filmet nézned. – A hangjára felriadtam a transzból, és odakaptam a fejem. Az égre fordította a tekintetét. – Figyelj, hugi! Egyszerű. A fiúk azért nem kezdenek ki veled, mert nem flörtölsz velük.

– Micsoda?

– Tudod, hogy értem.

Magas hangon felkuncogott, oldalra hajtotta a fejét, a szempilláját rebegette, és eljátszotta, hogy hátradobja a haját a válla fölé.

Selena feltápáskodott. Elindult a konyha irányába, közben a sarkán egyensúlyozott, hogy ne kenje el a frissen felkent körömlakkot. Megvetően horkantott:

– Ne már! Nem is igaz, hogy így viselkedünk.

– Dehogynem! – kiáltott utána Ben. – Különösen te. Valahányszor Eli Larson tizenöt méteres körzetébe kerülsz, teljesen megőrülsz.

Bármennyire is igyekeztem visszatartani, önkéntelenül kitört belőlem a kuncogás. Ben nem túlzott.

Selena tekintete egy pillanatra az enyémbé fúródott, de aztán ingerülten a bátyám felé fordult:

– Ó, úgy sajnálom! Csak nem vagy féltékeny, amikor Elivel flörtölök, Benjamin?

Ben fulladozni kezdett a szendvicsétől, a szájából ételdarabok potyogtak a tányérra.

– Persze, álmodban – köhögte. – Perverz.

Jareddel egymásra néztünk. Mindketten tudtuk, hogy csak idő kérdése, mikor jön rá Ben és Selena, hogy már legalább egy éve szerelmesek egymásba. De nem akartam én lenni az, aki ezt közli velük. Amilyen hülyék, úgysem hinnének nekem. Ezt maguknak kell kitalálniuk.

– De jó! – mondta Selena, és levett valamit a kamra legfelső polcáról. – Csokis-mentolos keksz.

– Eszedbe ne jusson, te kis szörnyeteg! – csattant fel Ben. – Azokat nem véletlenül rejtettem a felső polcra.

– Mire gondolsz? – A barátnőm ártatlanul rebegette a szempilláját, és bekapott egy szemet.

– Mmm! Imádom a csokis-mentolos kekszet.

Ben felpattant, és majdnem kiöntötte az üdítőt.

– Na jó, most véged van!

Selena felvissított, és elrohant, a bátyám utána. Jareddel hallottuk, hogy felrobognak a lépcsőn, és becsapódik a szobám ajtaja.

Igyekeztem kizárni a zajt. Selena és Ben nyilván jó darabig nem kerülnek elő, így odaadtam Jarednek az irányítót, én pedig elvettem azt, amelyiket Ben használta. Új játékba kezdtünk, és néhány percig kellemes csendben ültünk.

Jared szólalt meg először:

– Ha azt akarod, hogy valaki megcsókoljon, Cassie, én megteszem.

Nevettem, hiszen biztos csak viccelt. Még a szemét se vette le a képernyőről. Valahogy úgy nézett ki a dolog, hogy: puff egy szörny – puff még egy – megcsókollak, Cassie – ugrás – szúrás – puff egy szörny.

– Haha! Kösz az együttérzést. Nem illik gúnyt űzni mások félelmeiből. Még a végén kénytelen leszek felmenni a szobámba, sírni.

Jared kuncogva reagált a szarkazmusomra.

– Olyan kétségbeesettnek tűnsz. És nem gúnyolódtam. Tényleg megcsókollak, ha akarod.

Megdermedtem. Ez már nem is hangzott annyira viccnek. Mikor a szereplő, akit játszottam, meghalt, Jared leállította a játékot, és felült. Csizmás lába nagyot dobbant, ahogy földet ért.

Rám mosolygott, és ettől azonnal olvadozni kezdtem, mint egy hőember a napon. Díjnyertes mosoly volt. Szó szerint. A tavalyi évkönyvben neki ítélték a legszebb mosoly díját.

– Azt mondják, egész jól csinálom.

Kiszáradt a szám. Abban én is biztos voltam, hogy Jared nem csókol rosszul. Jóban voltam a legutóbbi barátnőjével, és ő ugyanezt mondta.

Igaz ez, vagy álmodom? Tényleg felajánlotta ez a jóképű, népszerű végzős srác, hogy megcsókol? Engem, a szájalmas kicsi Cassie-t, a legjobb barátja húgát, akit még se sose csókoltak meg, és aki flörtölni sem tud?

Nem álmodtam. Amikor belenéztem Jared aranyló-zöldesbarna szemébe, láttam, hogy komolyan gondolja. Tényleg megcsókol, ha megkérem, csak hogy ne izguljak miatta, és több legyen az önbizalmam. Valószínűleg még tanítgatna is, hogy jól csináljam, nehogy leégessem magam, amikor sor kerül az első igazi csókra. Jared nagyon figyelmes. Addig a percig se gondoltam rá úgy, mint valakire, akivel randizhatnék is. Mindig csak a bátyám barátjaként tekintettem rá. Most először, a hosszúra nyúlt kínos csöndben, míg a válaszomra várt, láttam meg benne valami mást is. Megláttam, milyen csodálatos, helyes srác valójában. És hirtelen, bár korábban soha eszembe se jutott ilyesmi, meg akartam csókolni. Még hozzá nagyon. De nem tehettem.

– Köszönöm az ajánlatot, de inkább kihagyom.

Meg sem rezzent a visszautasítástól. Rendületlenül mosolygott.

– Túl fura lenne? – kérdezte kíváncsian. – A bátyád miatt?

Sóhajtottam, és megráztam a fejem.

– Nem erről van szó. Csak nem szeretném, hogy szájalomból csókoljanak meg. Az nem számít. Nem akarom, hogy kérnem kelljen a csókot. Az az igazi, ha egy fiú maga akar megcsókolni. Mert tetszem neki, és mert járni szeretne velem. – Felnyögtem. – El se hiszem, hogy ezt elmondtam neked. Kinyírom Selenát!

Felnéztem a plafonra, fentről már nem hallatszott se kiabálás, se trappolás, se ajtócsapkodás.

Jared kuncogott, én meg mélyen elpirultam.

– Selena jót akart – mondta. – És szeretném tisztázni, hogy megértelek, de kizárt, hogy bárki, aki megcsókol téged, szájalomból tegye.

Elfordítottam a fejem. Jared nem ugratott tovább, a hangjából őszinte aggodalom csendült ki.

– Komolyan beszélek, Cassie. Kicsit bátorítanod kéne a fiúkat. Ha jeleznéd, hogy érdeklődsz irántuk, meglepődnél, hányan jelentkeznének.

Az arcom már szinte lángolt.

– Köszí, de ha nem hagyjuk abba ezt a beszélgetést most rögtön, azt hiszem, elsüllyedek szégyenemben!

Jared erre ismét elmosolyodott, amitől felengedett a feszültség, és már nem éreztem úgy, mintha kövek lennének a gyomromban. Nevetve hátravetette magát a kanapén, és újra elindította a játékot.

– Jól van, kicsi Cass. Befejeztem. De ha már a csókolózásnál tartunk: szerinted Ben és Selena nem azt csinálják éppen? Szörnyen nagy a csend odafenn.

Felnevettem, hálásan, hogy témát váltottunk.

– Lehet. Vagy végül mégis kinyírták egymást.

2.

Jarednek talán igaza volt abban, hogy jobban kellene bátorítanom a fiúkat. Csak azt nem tudtam, hogyan csináljam. Én nem vagyok az a picike, aranyos, kellemesen gömbölyded, sokat kuncogó lány, mint Selena. A magasságom és a súlyom átlagos, akárcsak a mellméretem, sőt a hajam és a szemem is átlagosan barna. A dekoltázsomon nincs mit mutogatni, a csípőm fiúsan keskeny, arra pedig nem voltam hajlandó, hogy a hajamat dobáljam, vagy butaságokon vihogjak. A fiúk már így is éppen elég ostobák, nincs szükségük bátorításra. De azt se tehettem, hogy odasétálok valakihez,

és közlöm vele: „Hé, te idióta, csókolj már meg! Bejössz nekem.” Nem. Ez nem így működik.

A flörtölés tehát kiesett. Maradt Selena ötlete, hogy öltözzek nőiesebben.

Szoknyáról szó sem lehetett. De annyit megtehettem, hogy sortot veszek fel, szandállal, hadd lássa mindenki – a barátnőm szavaival élve – a „cuki” lábkörmömet. Fogalmam sem volt, miért akarnának a fiúk inkább megcsókolni attól, hogy kilakkoztam a lábamat, de Selenát már rengetegen megcsókolták, szóval biztos tudja, miről beszél.

Másnap reggel felvettem a kedvenc „Ha megcsípsz, lecsaplak!” feliratú pólómat – Szent Patrik napján mindig ezt hordtam –, és rámosolyogtam a tükörképemre. Selena utálta a pólómat, de ez volt az egyetlen, amiben nem engedtem neki. Az öltözékem többi darabja megfelelt az ízlésének: azt a túl rövid farmersortot viseltem, amit úgy szerettem, és a csillogó szandált, amit tőle kaptam karácsonyra. Kivételesen a hajamat is leengedtem, és feltettem a szempillaspirált meg a szájfényt, amit egyszer „véletlenül” otfelejtett a szobámban, és nem volt hajlandó hazavinni, hiába emlékeztettem rá többször. Engem nem vert át. Még az életben nem láttam rajta halvány rózsaszín szájfényt.

Mikor lementem a földszintre, meg se lepődtem, hogy anyu már szorgalmasan készíti a kedvenc reggelimet: meleg bucit kolbászöntettel. Az viszont meglepett, hogy Jaredet is ott találom az ebédlőasztalnál, egy tányér étellel (az, hogy Jared képes tisztességesen enni, míg Ben zabál, megint csak nem volt meglepő).

– Ilyen késő van? – kérdeztem, és kapkodva egy tányérért nyúltam. – A fenébe! Bocsi. Majd gyorsan eszem. – Biztos több időt szórakoztam el a tükör előtt, mint gondoltam.

– Nem vagy késésben – mondta Jared, amikor leültem. – Én jöttem korán. Sejtettem, hogy ma finom kaja lesz nálatok.

Ben és én horkantottunk, Jared pedig rámosolygott anyura.

– Nagyon finom, Mrs. Caldwell. Köszönöm szépen a meghívást.

– Tudod, hogy mindig szívesen látunk. – Anyu viszonzta a mosolyt. Jared könnyedén az ujjja köré csavarta.

– Nyalizós – mormolta Ben két falat között.

Jared rám kacsintott.

– Boldog születésnapot, kicsi Cass! Hoztam neked valamit.

Elmosolyodtam. Tizenhat lettem. Lehet, hogy ez másnak nem jelent semmit, de nekem hatalmas dolog. Örültem, hogy Jarednek eszébe jutott.

– Ajándékot vettél nekem?

– Igen, de meg kell ígéred, hogy ma ezt veszed fel a suliba, különben nem kapod meg.

– Fel kell vennem? – Valami ruhadarabot hozott?

Jared csillogó szemmel átnyújtott egy torta formájú ajándékcscskót, amiből fehér selyempapír lógott ki. Nem tudtam, mit mondjak. Azelőtt is kaptam tőle apró ajándékokat a születésnapomra, de ez most más volt, jelentőségteljesebb. A zacskó után nyúltam, de elrántotta előlem.

– Megígéred?

– Megígérem. – Úgysem bírnám megállni, hogy ne derítsem ki, mi van benne.

Jared habozott, mint aki nem bízik az ígéretemben. Kinyújtottam a kezem:

– Naaa, add ide!

Nevetve átadta a zacskót.

Egyszerre voltam izgatott, kíváncsi és ideges, és reszkető kézzel emeltem fel a selyempapírt. Mikor megláttam a zöld Szent Patrik-napi pólót a zacskó alján, egyszerre elmúlt a lelkesedésem. Felnyögtem. Jared tudta, hogy utálok ezeket a pólókat. Már rengeteg hasonlót kaptam vicces születésnapi ajándékként. És mindig is bénának tartottam őket.

– Most komolyan?

Jared mosolya kaján vigyorra váltott.

– Megígérted, hogy felveszed.

A fenébe! Ezzel megfogott. Tényleg megígérttem.

– Utállak.

Erre még szélesebben vigyorgott.

– Vedd csak fel, szülinapos!

Ingerülten kivonultam a fürdőszobába; Jared és Ben felnevettek mögöttem. Csak akkor vettem észre a feszes, túl lányos póló feliratát, amikor már belebújtam. Eredetileg egy tipikus Szent Patrik-napi póló volt, „Csókolj meg, ír vagyok!” felirattal, de Jared kihúzta azt, hogy „ír vagyok” és vastag fekete filccel azt írta rá: „ma van a szülinapom”.

Akaratlanul elvigyorodtam. Ez aranyos volt. Jareddel persze nem akartam közölni, hogy így gondolom, hiszen a szöveggel rajtam gúnyolódott, még akkor is, ha mások ezt nem tudhatták.

Mikor visszamentem az asztalhoz, sikerült szigorú képet vágnom. Szúrósan néztem Jaredre. Cserébe ismét kaptam egy olyan mosolyt, amitől szinte elolvadtam. De nem volt időm sokáig ájuldozni tőle. Ben észrevette a feliratot, és az orrán jött vissza a tej. Idióta! Felugrott az asztaltól, próbálta letörölni a tejet a pólójáról. Köhögött és káromkodott egyszerre, mert fájt az orra, és közben hisztérikusan röhögött:

– De utállak – khö... khö... –, ég az orrom – khö... khö... –, hogy ez nekem miért nem jutott eszembe – khö... khö... khö... –, Cassie meg fog – khö... khö... – ölni – khö... khö... hahaha –, át kell öltöznöm. – És ezt folytatta útban a szobájába.

– Szóval? – kérdezte anyu, miközben rendet rakott a tesóm után. Vagyis letörölte a tejet, ami Ben orrából és a szájából spriccelt szanaszét. – Nem köszönöd meg az ajándékot?

A szememet forgattam, majd Jaredre néztem.

– Köszönöm ezt a borzalmat. És különösen köszönöm, hogy beugrattál, és rávettél, hogy ma ezt hordjam a suliban.

– Cassie! – szólt rám anyu. – Ne legyél undok! Aranyos ez a póló, és kedves volt Jaredtől, hogy gondolt rád.

– Nagyon kedves – bólogattam.

Újabb szigorú pillantást vettem Jaredre, de ezúttal komolyan is gondoltam, mert láttam, hogy titokban mulat rajtam. Mikor anyu visszament a konyhába, áthajoltam az asztalon, és odasúgtam neki:

– Szerinted így kéne tudatnom a fiúkkal, hogy szívesen randiznék?

Vállat vont.

– Nekünk, pasiknak néha világos jelekre van szükségünk.

A pólómra néztem.

– Hát ennél világosabb aligha lehetne. Küldetés teljesítve, zsenikém.

– Meglátjuk.

Mikor kivitte a tányérját a mosogatóhoz, lopva elnyomott egy mosolyt. Kezdtém gyanakodni. Elmostam a tányéromat, megköszöntem anyunak a szülinapi reggelit, és Jared után siettem.

– Mi az, hogy „meglátjuk”?

Mióta betöltötte a tizenhatot, mindig ő vitt minket iskolába Bennel. Persze kisteherautót vezetett. A cowboyokhoz épp olyan természetesen tartozik a teherautó, mint a mogyoróvajhoz a lekvár. Már készültem bemászni a hátsó ülésre, amikor Jared kinyitotta nekem az első ajtót.

– A szülinapos elöl ülhet.

Megdöbbsentem. Korábban sose engedtek előre. Nem mintha Jared bánta volna, de Ben nem tűrte. Nyilván most is hisztizni fog. Ez van, így járt.

– Kösz.

Beszálltam, és Jared – mint egy igazi úriember – előbb becsukta helyettem az ajtót, és csak aztán ment körbe a vezetőoldalra. Mikor beült, megint megkérdeztem:

– Hogy érted azt, hogy „meglátjuk”?

Úgy tett, mintha zavarba ejtené a kérdés, de a szája széle megremegett, mintha egy mosolyt próbálna elnyomni.

– Meglátjuk, bejön-e. – A pólómra mutatott. – A küldetés csak akkor lesz teljesítve, ha ma

megcsókolnak téged. Igazából ezt szánom a szülinapodra.

Leesett az állam.

– Szülinapi ajándékként megpróbálok elérni, hogy valaki megcsókoljon?

Jared megnyalta az ajkát, és keményen ráharapott, nehogy elnevesse magát. Bólintott.

– Erre vágytál. Azt mondtad, nem akarsz, hogy én tegyem meg, szóval... – Vállat vont. – Meglátjuk.

Mélyen elvörösödtem. Képtelen voltam ránézni, ezért az ablak felé fordulva motyogtam:

– Nem úgy értettem, hogy nem szeretném, ha megcsókolnál. Csak azt akartam mondani...

– Tudom, hogy értetted. Igazi csókot akarsz. Azt akarsz, hogy különleges legyen. Hogy jelentsen is valamit. Megértem, Cassie.

Ó, istenem! Abban a percben leginkább meghalni akartam. Ilyesmiről az ember csak a legjobb barátjával beszél, senki mással. És Jared Clayton még véletlenül sem a legjobb barátom. Az arcom annyira égett, hogy az már fájt.

– Nem kell zavarba jönnöd, Cassie.

A könyökövel megbökte a karomat, én meg felkiáltottam a váratlan mozdulattól. Ezek után még kínosabban éreztem magam. A szemembe nézett, és kedvesen rám mosolygott, ettől kicsit enyhült a zavarom.

– Megérdemled azt a csókot. Ha ezt szeretnéd a szülinapodra, ezt is kapod tőlem. Nem számít, mit kell érte tennem.

Még mindig vörös volt az arcom, de már nem voltam biztos benne, hogy a kínos helyzet miatt, vagy azért, mert majd elolvadtam Jaredtől. Komolyan, a szívem csak úgy kalapált. Soha nem mondtak nekem ennél romantikusabbat. Ráadásul a leghelyesebb, legkedvesebb fiú, akit ismerek. A fenébe! Miért mondtam neki nemet tegnap? Még ha csak szánalomból csókol is meg, csodás lett volna. De többé nem fogja felajánlani, hiszen visszautasítottam. Istenem, de ostoba vagyok!

– Öö... – Fogalmam se volt, mit kéne felelnem. – Ez kissé baljósan hangzik. Ugye nem akarsz mindenkinek elárulni, hogy...

Elnevette magát, megcsóválta a fejét, és beindította a motort.

– Ne aggódj, ez kettőnk közt marad.

Lassan kifújtam a levegőt – addig nem is tűnt fel, hogy visszatartom a lélegzetem.

– Megígéred?

– Igen, megígérem.

A szinte meghittnek mondható hangulatnak az vetett véget, hogy Jared felnézett a házunkra, és nekifeküdt a dudának.

– Hol a bátyád? El fogunk késni miatta.

Még el se kanyarodtunk a ház elől, és Ben máris morogni kezdett, hogy a húga elfoglalta a helyét a kocsiban.

– Olyan óvodás vagy! Csak egy napról van szó, és az egész út tíz perc.

– Nem ez a lényeg. A legjobb barátom a húgomat választotta helyettem. Ezzel megszegte a fiúbarátság szabályait. A végén még randizni kezdtek, és akkor mindennap te ülhetsz elöl, mert a barátnőnek előjogai vannak a legjobb baráttal szemben. Aztán majd leráz engem, csak hogy együtt lóghassatok. Végül odáig jutunk, hogy előttem smároltok. Pfuj! Rosszul vagyok.

Szándékosan idegesítette Jaredet, és a dolog működött is, mert a srác elvörösödött, bár próbált úgy tenni, mintha nem lenne zavarban. Kedvem lett volna hagyni, Ben hadd kínozza tovább, mert én is sokat feszengtem Jared megjegyzései miatt, de a tesómat piszkálni sokkal szórakoztatóbb volt:

– Miért, az nem undorító, hogy tegnap a legjobb barátnőmmel henteregtél az ágyamon?

Csak találgattam, Selena nem árulta el, mit csináltak olyan hosszú ideig az emeleten, de elég közel járhattam az igazsághoz, mert erre kiakadt:

– Mi? – kiabálta. – Nem voltunk az ágyadon! Az a pletykás kis szörnyeteg mindent eltúloz.

– Ó, te jó ég! – visítottam. Megpördültem az ülésen, és vádlón Benre mutattam. – Ti tényleg csókolóztatok. Tudtam!

Becsukta a száját, és az arca vérvörösre váltott, amikor rájött, hogy elárulta magát.

– Ezt be buktad, haver. – Jared a visszapillantó tükörből Benre vigyorgott, aki lejjebb csúszott az ülésen, és összeráncolt homlokkal az ölébe bámult.

Leszállhattam volna róla, már így is épp eléggé kínosan érezte magát. Egy rendes testvér békén hagyta volna. Úgyhogy természetesen folytattam:

– Te és Selen! El se hiszem. Most akkor együtt vagytok? Vele mész a végzős bálba?

– Az ég szerelmére, fogd már be, Cassie! Nincs semmi „én és Selen”. Csak egy csók volt. Csak úgy megtörtént.

Felhorkantam.

– Húsz percig?

Belerúgott az üléseembe.

– Ha bárkinek elmondod, az egész iskolában elhíresztelek, hogy könnyörögtél tegnap Jarednek, hogy csókoljon meg. Cassie, a csókszűz...

Csak fel akart húzni. Tudtam, hogy ugrat, meg is érdemeltem, mégis reagáltam, nem bírtam szó nélkül megállni:

– Nem igaz! – Hátranyúlta, és rávágta a lábára. Megtorlásul a karomra csapott. – Ha még egyszer így hívsz, kinyírlak!

– Ugyan már, srácok! Eddig olyan jól megvoltunk...

Jared nevetett rajtunk. Örülök, hogy ilyen jól szórakozott, mert rólam ugyanez már nem volt elmondható. Ha Ben csak egyetlen ember előtt, egyetlenegyszer kiejti ezt az ostoba gúnynevet, soha le nem mosom magamról, hogy én vagyok Cassie, a csókszűz. Ben a bátyám, és szeret engem, de tudtam, ha dühös, kitelik tőle, hogy elmondja valakinek.

Mikor leparkoltunk a sulis előtt, még mindig farkasszemet néztünk. A befelé igyekvő diákok láttán Ben megadta magát.

– Jól van – mormogta. – Kössünk fegyverszünetet. Kölcsönösen megtartjuk a másik titkát. Volt más választásom?

– Fegyverszünet. Soha többé nem említjük egyik esetet sem.

Összeakasztottuk a kisujjunkt, és megesküdtünk a titoktartásra.

Jared közben kiszállt, és körbement, hogy kinyissa nekem az ajtót. Az hülyeség, hogy ettől kedvem lett volna szerelmesen sóhajtozni? Nincs jobb, mint egy igazi úriember! Komolyan.

– Köszönöm – mondtam, és mosolyogva hagytam, hogy kiségi a kocsiból.

Ben felhorkantott, én meg kiöltöttem rá a nyelvem.

– Jegyzetelned kéne, Benjamin. Ha feleolyan jól nevelt lennél, mint Jared, talán találnál egy csajt, aki az ocsmány külsőd ellenére is randizna veled.

Igazából a bátyám nem nézett ki rosszul. Sokszor hallottam, hogy a lányok róla suttoznak. De akkor is csak egy visszataszító, éretlen kis hülye.

– Te meg, ha kiírnád a pólódra, hogy „Valaki csókoljon már meg végre”, valami szerencsétlen talán hajlandó lenne rá. De várjunk csak... hiszen már meg is tetted!

Önelégülten elvigyorodott, kivett egy doboz mentolos rágót a hátizsákja cipzárás zsebéből, és a kezembe nyomta.

– Boldog születésnapot, hugi! Sok sikert mára! – Ravaszul rávigyorgott a legjobb barátjára, és a vállára kapta a táskáját. – Jobb, ha magára hagyom a szerelmespárt.

Jared a szemét forgatta, de nem igyekezett utolérni Bent, aki besietett az épületbe.

Sóhajtottam, bekaptam egy mentolos rágót, és mielőtt elraktam a dobozt, Jaredet is megkínáltam. Nem mintha arra számítottam volna, hogy csókolózni fogunk, de sejtettem, hogy a bátyámtól nem várhatok más születési ajándékot. Akkor már jobb, ha kiélvezem.

– Hogy barátkozhatsz vele?

– Csak veled viselkedik így – vigyorgott válaszul. – Esküszöm, amúgy teljesen rendben van.

– Ha te mondod... Kösz, hogy ma reggel elől utazhattam. Jó érzés volt idegesíteni egy kicsit Bent.

– Aha, gondolom. – Jared arcáról eltűnt a mosoly. – Amúgy a pólóban nincs semmi kínos. Vicces. A fiúknak tetszeni fog. Megígérem. Ben csak szemétkedett.

Jared az érzéseim miatt aggódik. Elájulok! Mi van vele mostanában? Mindig kedves volt velem, de ez valami más. Természetétől fogva rendes srác, tegnap óta viszont mintha valamit el akarna érni a kedvességével. Mintha nem csak önmagát adná, hanem igyekezne, hogy különösen aranyos legyen velem. Kifejezetten törekszik rá. Mintha hirtelen csakugyan a barátja lennék, nem egyszerűen Ben húga. Persze már korábban is mondta, hogy barátok vagyunk, de eddig a percig sosem éreztem, hogy ez igaz lenne.

A szívem táncot járt, amiről igyekeztem nem tudomást venni.

– Hát... Ben nagyon tud szemétkedni – nevettem fel idegesen. – Semmi baj, nem aggódom a póló miatt. Elég menő. És kedves ötlet volt. Tényleg köszönöm, tetszik az ajándék.

– Helyes, reméltem, hogy így lesz. De ha mégis utálod, átöltözhetsz. Nem haragszom meg. Megráztam a fejem.

– Nem, vicces a póló. Köszönöm.

– Oké.

Kínos csendben indultunk el. Ez furcsa, korábban sose voltak köztünk kínos hallgatások.

Igaz, azelőtt nem lógtunk így együtt. Még tegnap is, amikor videojátékoztunk, Jared a bátyám miatt jött át, csak Ben történetesen eltűnt húsz percre. Ez most más volt. Nemcsak azért mentünk be együtt a suliba, mert ő hozott el minket kocsival. Jared kifejezetten velem volt. Sőt éppen elkísért az órára. Korábban nem tűnt fel, csak amikor már majdnem odaértünk a termemhez, hogy Jared első órája az épület másik végében lett volna.

Atyaég! Jared Clayton elkísért órára!

Próbáltam nem belelátni semmit, de minden lépéssel egyre idegesebb lettem. Ez örület. Nem tudtam, mit tegyek, vagy hogyan viselkedjek. Az ilyesmi nem normális. Furcsa. De jó értelemben furcsa. Nagyon, nagyon jó értelemben furcsa.

– Nézd csak!

Teljesen belemerültem a gondolataimba, és arra riadtam fel, hogy Jared lehajol, és felszed valamit a padlóról. Széles mosollyal átnyújtott egy pennyt. Nem nagyon értettem, minek örül ennyire.

– Ez egy penny – magyarázta.

– Öö... azt én is látom.

Nevetett.

– Szerencsét hoz.

– Mi?

– Tudod: Ha pennyt látsz, emeld fel...

Ó, persze. De buta vagyok!

– ...és a szerencse nem hagy el – fejeztem be a mondást.

Jared szélesebben mosolygott, és megint felém nyújtotta az érmét.

– Legyen a tiéd. Szerencsepénz Szent Patrik napjára. Még meg is csókolom, hogy a megfelelő dologban hozzon szerencsét.

A viccelődésétől megint elpirultam. Illetve csak hittem, hogy viccel, de tényleg az ajkához emelte a pénzdarabot, és megcsókolta. Ami különösen azért volt aranyos, mert egy padlón talált érme jó piszkos lehet.

A kezembe ejtette a pennyt.

– Boldog születésnapot, Cassie! Sok szerencsét!

Az égnek emeltem a tekintetem, és megcsóváltam a fejem. Igyekeztem úgy tenni, mintha semmi megalázó nem lenne a helyzetben, és Jared nem azért kívánt volna sok sikert, hogy túlessek végre az első csókon, és ne legyek többé csókszűz.

- Köszí.
- Viszlát később, kicsi Cass! – Rám kacsintott, és elment.

3.

Zsebre vágtam a szerencsepénzt, és besétáltam a termünkbe – kiengedett haj, egyformára lakkozott kéz- és lábkörmök, csillogó szandál, szempillaspirál, szájfény, nagyon rövid nadrág és feszes, „Csókolj meg, ma van a születésnapom!” feliratú póló. Addig a percig nem is volt időm a külsőmre gondolni, hogy mennyire máshogy nézek ki, mint szoktam. Túlságosan lefoglalt az a... valami, ami Jareddel alakulóban volt köztünk. Csak akkor jutott hirtelen eszembe, amikor elindultam a padom felé, és észrevettem, hogy Dominic meg Eli, a barátaim, akik mellettem ülnek, döbbenetesen merednek rám. Dominic megcsóválta a fejét, és halkán, hosszan füttyentett:

– Azta! Jól áll neked a tizenhat év.

– Minek köszönhetjük a változást? – kérdezte Eli. – Selena műve, ugye? Csak ő adhatta rád ezeket a cuccokat.

Nevetve leültem a helyemre. Szegény Eli! Teljesen bele volt esve a barátnőmbe, ő pedig – ahogy a bátyám is mondta tegnap – állandóan flörtölt vele. De Selena csak szórakozott Elivel, a szíve igazából másé volt. Valakié, aki idősebb is, ostobább is, és a rokonom.

– Nagyrészt tényleg Selena műve – ismertem be. – De a pólót Jared Claytontól kaptam. Szerintem összeesküdtek ellenem.

Eli felkapta a fejét, Dominicnek pedig felszaladt a szemöldöke.

– Jared Clayton is benne volt?

Égnek emeltem a tekintetem, és a pólóm alját húzkodtam.

– Ma reggel adta a pólót, a születésnapra. Beugratott, és rávett, hogy ez legyen rajtam a suliban.

Dominic arca meglepetés helyett most zavart tükrözött, de végül Elitől érkezett a következő kérdés:

– Jared arra biztat, hogy kikezdj más fiúkkal? Egyáltalán nem bánja?

Nem értettem, mi ebben olyan meglepő. A szemem ide-oda járt a két fiú közt. A jelek szerint mindketten őszintén megdöbbenek, hogy Jared azt akarja, pasizzak. Összeráncoltam a homlokom.

– Miért bálná?

Eli és Dominic jelentőségteljesen összenézett.

– Semmi. Csak úgy mondtam – válaszolta Eli. Nyilvánvalóan hazudott.

Mivel látta, hogy ezt nem veszem be, Dominic vállat vont, és azt mondta:

– Csak mindig úgy tűnt, hogy...

– Bejössz neki – fejezte be Eli.

Dominic bólintott.

– Azt akartam mondani, hogy vigyáz rád, de igen, inkább arról lehet szó, hogy tetszel neki.

Nem bírtam megszólalni. Többször is szóra nyitottam a számat, de csak némán tátogtam, mint egy hal. Végül mégis sikerült válaszolnom:

– Ezt nem mondhatjátok komolyan! – Pedig nem kételkedtem annyira, mint mutattam. Lassan feltámadt bennem a gyanú, hogy igaz, amit hallok. A hitetlenkedés mellett kezdtem reménykedni.

Igyekeztem nem túl átlátszóan viselkedni.

– Tényleg azt gondoljátok, hogy tetszem Jarednek?

Valaki hangosan felhorkant a közelünkben, és egy új hang szólt bele a beszélgetésünkbe:

– Jared Clayton? Ne már! Az a srác azóta csorgatja rád a nyálát, amióta megnőtt a melled.

Fejcsóválva néztem a közbeszólóra. Kolby Sanderson az a fajta fiú, aki igazi tuskó, de valahogy mégis szerethető. Barátok voltunk, bár meg nem tudnám mondani, miért.

– Ez nagyon intelligens volt, Sanderson.

Elvigyorodott.

– Nagyon szexi vagy ma. Remélem, nem csak Clayton kedvéért, mert az a puhány sose lesz eléggé férfi hozzád.

– Igazából neked akartam tetszeni – közöltem rezzenéstelen arccal. – Lógjunk ki a szertárba óra után, és valóra válthatod a legvadabb álmaidat!

Eli és Dominic kétrét görnyedtek a nevetéstől, mert az egyszer biztos, hogy ez sose történhet meg.

Kolby beintett nekik. Aztán lehajolt, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Ha már a fantáziálásoknál tartunk – mondta halk, erotikusnak szánt hangon –, most kénytelen leszek lecserélni az alsómat.

Rácsaptam a karjára.

– Ne gusztustalankodj!

Nevetve felegyenesedett, és amikor a helyére ment, kidugta a nyelvét, és obszcén mozdulatokat tett vele. Aztán meg egész órán a száját csücsörítette felém. Sajnos tőle ez nem is olyan szokatlan.

Ami viszont furcsa volt, az az, hogy Dominic le nem vette rólam a szemét. Elkaptam a tekintetét, és kérdőn pillantottam rá. Megpróbált gyorsan másfelé nézni, de előbb még megakadt a szeme a pólómon. Legalábbis remélem, hogy csak a pólómat fixírozta.

Nem akartam semmit beleképzelni a furcsa viselkedésébe, vagy hogy azt higgye, én meg őt bámulom, de elgondolkoztatott, hogy mit nézett annyira az előbb.

Lehet, hogy meg akar csókolni? Ő lenne az egyik, akinek Jared szerint tetszem? Lopva rápillantottam, de rajtakapott. Legszívesebben ott helyben elsüllyedtem volna. Attól kezdve mereven előrenéztem.

Az óra végére majdnem gyomorfekélyt kaptam. Kínosan éreztem magam, és ideges voltam. Ezentúl mindig valami hátsó szándékot feltételezek majd a fiúkról. Soha többé nem leszek képes ellazulni a társaságukban. Pedig a barátaim kilencvennyolc százaléka fiú. Brr! Ez olyan idegesítő. Kösz szépen, Jared.

Mikor kiléptem a teremből az óra után, magamban a jóképű cowboyunkat átkoztam, és arra koncentráltam, hogy normálisan viselkedjek Dominic, Eli meg Kolby előtt, így csak akkor vettem észre Aki Fujimotót, amikor már ott állt előttem. Aki harmadikos, és elég jól ismertük egymást, de iskolán kívül nem igazán barátkoztunk. Aranyos, helyes fiú, de nem egyezett a baráti körünk. Ezért is lepett meg, hogy megállt előttem, és egy lelkes „Boldog születésnapot, Cassie!” kiáltással üdvözölt.

Kitárta a karját, mint aki egy hatalmas öleléssel akar felköszönteni. Amint közelebb léptem hozzá, az arcomra tette a kezét, és odahúzta magához a fejem, amíg az ajkunk összeért.

Te jó ég! Megcsókoltak!

Mire ez a gondolat eljutott az agyamig, a csóknak már vége is lett, és Aki rám mosolygott. Ennyi volt. Az első csók. Váratlanul ért, teljes két másodpercig tartott, és az iskola folyosóján történt, az összes barátom előtt. Aki jó fej, meg minden, de hogy tőle kapjam az első csókomat? Eléggé csalódtam. Nem volt rossz, csak nem nagyon éreztem semmit. Nem szédültem bele, mint a lányok a filmekben. Nem is undorított, mint némelyik első csókról szóló horrorsztoriban hallottam. Csak egy... csók volt.

– Én voltam az első?

Aki kérdéséről összeszorult a gyomrom. Micsoda? Ennyire látszik rajtam? Mindenki tudja, hogy ez volt az első csókom?

A pólómra mutatott.

– Jared Clayton említette, hogy ma jár neked néhány születési csók. Én voltam az első?

Mi a fenét művelt Jared? Lehet, hogy szexi, idősebb, jó modorú, igazi cowboy, de akkor is kitekerem a nyakát!

Próbáltam nem elpirulni, és megkönnyebbülten felnevettem. Aki nem azt kérdezte, ez volt-e életem első csókja, csak hogy az első születési-e. Nem ugyanaz.

– Ó! – Hosszan kifújtam a levegőt. Rájöttem, hogy nem járatam le magam a többiek előtt, így végre megnyugodtam. – Igen, te voltál az első.

Aki vigyorgott.

– Akkor szerencsés vagyok.

Ő a szerencsés? Nem nekem kéne szerencsésnek lennem? Elvégre az én születésnapom. Nálam van a szerencsepénz, és végre megkaptam az első csókot, amiről álmodtam. Gondolom, ez szerencse. A csók nem volt varázslatos, de legalább túl vagyok rajta, és nem csináltam hülyét magamból közben.

– Én jövök!

Nem is tudtam, ki szólt, amíg Aki barátja, Shelton az előbbihez nagyon hasonló csókot nem nyomott a számra.

Mi a fene folyik itt? Én tényleg kicsinálom Jaredet.

– Kettő megvolt – jelentette Shelton büszkén. – Még tizennégy van hátra.

– Tizennégy?

Forgott velem a világ. Alig néhány másodperc eltéréssel két olyan srác is megcsókolt, akiket még barátomnak is alig neveznék.

Shelton zavartan felvonta a szemöldökét.

– Nem ma vagy tizenhat éves?

– De igen.

– Tizenhat év, tizenhat csók. Kettő megvolt, hátravan tizennégy.

Ó! Oké. Minden rendben. Semmi pánik. Csak úgy kell tennem, mintha naponta megcsókolna valaki. Nem nagy ügy. Majd később kibeszéljük az egészet Selenával. A többiek előtt tovább játszom a menő, magabiztos Cassie szerepét.

– Ja, értem. Igen, persze.

Aki és Shelton nevetett.

– Boldog születésnapot! – csapott a tenyerembe Aki. – Negyedik órán találkozunk.

– Igen. Kösz.

Amint Sheltonnal elmentek, Kolby lépett elé. Akkor is tudtam volna, mit akar, ha nem vigyorgok rám úúúgy. Felemeltem a kezem.

– Felejtsd el, Sanderson!

A mosoly azonnal lehervadt az arcáról, és duzzogva nézett rám.

– Micsoda? Miért? Akinak és Sheltonnak bezzeg engedted.

Nem igazán kértek engedélyt, de ezt nem közöltem Kolbyval, nehogy a végén kövesse a példájukat. Vállat vontam.

– Őket jobban kedvelem nálad.

Kolby összeráncolta a homlokát.

– Ez hazugság.

Igaza volt. Hazudtam. Nagyon is kedveltem Kolbyt, csak semmi kedvem nem volt megcsókolni ezt a perverz alakot.

– Bocsi. Ezek az én születésnapi csókjaim, én döntöttem el, kitől kapjam őket.

Csak akkor ébredtem rá, mit is mondtam, amikor Dominic megszólalt:

– Na és én? Nekem jár a harmadik?

A szívem ugrálni kezdett. Dominic Cabrera jóképű srác. Mikor először találkoztunk, a gimnázium elején, nagyon bejött nekem. Akkoriban viszont barátnője volt. De idővel jó barátok lettünk, és ez az érzés elmúlt. Ettől függetlenül szívesen megcsókoltam volna.

Kolby biztos látta a szememen, hogy igent mondanék, mert visszarántotta Dominicet.

– Na ne! Ha Domot megcsókolod, akkor engem is. És nem valami béna, csukott szájú vacakra gondolok. Nyelvet csókoltam kérek, bébi!

– Pfuj! – Megborzongtam a gondolatra, hogy Kolby a számba rakja a nyelvét. – Kizárt, Sanderson.

– Álmodozz csak, haver! – Dominic arrébb húzta Kolbyt. – A csókolást hagyd az igazi férfiakra!

A megjegyzést követően Kolby és Dominic rögtön vetélkedni kezdtek, ki a nagyobb macsó, és ebből persze Eli sem maradhatott ki, pedig ő nem is ajánlotta, hogy megcsókol. A vitájuk enyhén szólva neveltséges volt, és a folyosón levő többi diák is felfigyelt rájuk. Két végzős lány, akiket azért ismertem, mert jóban voltak a bátyámmal, odajött hozzám. Láthatóan remekül szórakoztak.

– Azon veszezszenek, hogy ki csókolhat meg téged? – kérdezte Chloe, akiről tudtam, hogy tetszik a bátyámnak.

– Igen, de csak hülyülnek – válaszoltam.

A fiúk felé fordultunk.

– Sírtál *Az éhezők viadala* végén! – mondta épp Eli Kolbynak, aki erre ugyanazt válaszolta, mint hónapok óta mindig:

– Nem igaz! Csak valami belement a szemembe!

Kamu! Persze hogy sírt. Összenevettem Elivel és Dominickel. Van, amin mindig tudunk nevetni. Például azon, hogy Kolbyt megríkatta Prim halála *Az éhezők viadalában*.

Eli megrázta a fejét.

– Bőgtél, mint egy kisbaba, Sanderson. Hiába tagadod, mindannyian láttuk.

Még jobban nevtünk, amikor Kolby vetett egy oldalpillantást Chloe-ra meg a másik végzős lányra, Melissára, és mélyen elpirult. Aztán úgy döntött, felvállalja. Kidüllesztette a mellkasát.

– Na és aztán? Van szívem. A csajok bírják az érzékeny pasikat.

Dominic átkarolta a vállam.

– Persze, van olyan lány is, de most Cassie-ről beszélünk. Cassie kemény csaj, ő nem akar lúzer, emós bögőmasinákkal csókolózni. Neki olyan srác kell, aki magához ragadja az irányítást – tudod, nekilöki a szekrényajtónak, és megmutatja, ki a főnök. – Felvont szemöldökkel rám nézett, jelezve, hogy komolyan gondolta az ajánlatot.

Amikor elképzelttem, hogy Dominic nekilök a szekrényajtónak, és megcsókol, hirtelen mintha felforrósodott volna körülöttem a levegő. Mivel ezt nem állt szándékomban közölni vele, inkább jól megtaszítottam.

– Aki megpróbál engem lökdösni, azt fenéken billentem!

Melissa nevetve előrelépett, és mindhárom barátomat félretaszította az útból.

– Cassie-nek talán nem fiúra van szüksége.

Ekkor kaptam meg a harmadik csókot.

Amikor Melissa megragadta az arcom, és megcsókolt, hangzavar tört ki. Már addig is kisebb tömeg gyűlt össze körülöttünk, de a nevetésből, elakadt lélegzetekből, füttyülésből, visításból és hujjogásból ítélve a közönségünk most egy pillanat alatt négyszeresére nőtt.

Melissa Videláról csak annyit tudtam, hogy negyedéves cserediák San Diegóból, és állandóan büntetésben van. Őszintén szólva nem tudtam, hogy azért smárolt-e le, mert szereti a lányokat, vagy csak figyelemre vágynak. Mindenesetre Sheltonnál és Akinál is hosszabban csókolt meg.

Nem tudtam, mit tegyek. Nem akartam ellökni magamtól, és megbántani ezzel, vagy azt a benyomást kelteni, hogy valami bajom van a homoszexuálisokkal – mint ahogy nincs is – de nem is élveztem különösképpen a csókot. Nem mintha undorítónak találtam volna, csak nem volt nekem való. Furcsán és kényelmetlenül éreztem magam tőle. Ezzel bebizonyosodott, amit addig is tudtam: nem vagyok meleg.

Sose álmodtam róla, hogy megcsókolok egy lányt. Soha nem éreztem kedvet hozzá, még kíváncsiságból sem. Teljesen biztos voltam a szexuális irányultságomban, amióta először adták az *Odaátot* a tévében. Őszintén, azok a Winchester fiúk étvágygerjesztőbbek, mint bármi a főzőműsorokban. Ezt már tízévesen felismertem.

A hangzavaron áthatolt egy mély, zengő hang:

– Gyerünk, gyerünk, utat kérek! Mi folyik itt...? Szentséges ég!

Melissa végre elengedett, és játékosan rám kacsintott, ami valószínűbbé tette azt az elméletemet, hogy csak szeret bajt kavarni.

– Miss Videla! Miért nem vagyok meglepve? – sóhajtott fel Mr. Rugger, a geometriatanárom. –

Az igazgatói irodába. Maga is... – csak most ismert fel – miss Caldwell.

– De én nem csináltam semmit! Egyszerűen csak... megcsókolt.

A tanárt ez nem hatotta meg. Csak felemelte a karját, és az iroda felé mutatott.

– Mozgás, lányok! Mindenki más menjen órára, mindjárt becsöngetnek.

Sóhajtottam. Szép kis születésnap! Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy Ben hallotta Jared tervét, és ő vette rá erre Melissát. Azt, hogy behívatnak az igazgatóiba, és várhatóan megbüntetik az „illetlen érzelmi kitörés”-ért – nem beszélve a hamarosan szárnyra kapó pletykákról –, Ben ezt vicces ugratásnak tartaná. Még ha nem is ő áll e mögött, akkor is jól ki fog röhögni érte, szóval a biztonság kedvéért a bátyámat is felvettem a „kit fogok megölni sulis után” listámra.

4.

Augustine igazgató végül elengedett. Szívesen mondanám, hogy ezt a szerencsepénznek köszönhettem, de kétlem, hogy a szerencsének sok köze lett volna a dologhoz. Melissa magára vállalta a felelősséget. A sztorija hihető volt, annál is inkább, mert míg ő ellenségesen viszonyult a világhoz, és havonta legalább kétszer az igazgatóiban kötött ki, addig engem életemben először küldtek a dirihez, és csak álltam ott sápadtan, és nem is magyarázkodtam.

Örültem, hogy megúsztam, és nem kell pont a születésnapomon benn maradnom tanítás után. Viszont húsz percet késtem a következő óráról, és mindenki tudta, még a tanár is, hogy az igazgatónál voltam, mert csokolózáson kaptak egy lánnyal. Na, erről az élményről szívesen lemondtam volna. Amikor beléptem a terembe, azok az idioták, akikkel együtt járok geometriára, tapsban törtek ki. Igaz, nem mindegyikük. Voltak, akik sugdolózni kezdtek, néhányan pedig megvető pillantásokat lövelltek felém.

Kedvem lett volna beinteni nekik, hogy elhallgattassak mindenkit, de akkor aztán tényleg bajba kerülök, így egyetlen lehetőségem maradt: eltűrtém a cikizést, és gúnyosan meghajoltam a társaim előtt. Az osztály hangos nevetésben tört ki.

– Rendben van, elég volt – mondta Mr. Rugger. – Mindenki higgadjon le, vagy az egész osztályt itt tartom tanítás után. Miss Caldwell! Gondolom, hozott igazolást a késésről.

Átnyújtottam a tanárnak az Augustine igazgatótól kapott papírt. Mr. Rugger pillantásába belepirultam. Úgy tűnt, nem szívesen néz rám. Milyen kínos!

– Elnézést, hogy megzavartam az órát – motyogtam, és gyorsan a helyemre mentem.

A mögöttem ülő lány egyike volt azon keveseknek, akik csúnyán néztek rám, amikor beléptem a terembe. Ez nem lepett meg. Heather Beri sose kedvelt. Tipikus népszerű lány. Úgy gondolja, a pasizás az ő felségterülete, hát persze hogy szálka a szemében egy hozzám hasonló vagány csaj, aki folyton a fiúkkal lóg. De nem tehetek róla, hogy engem jobban kedvelnek, mint őt. Heather rosszindulatú, önző, beképzelt kis... nem mondom ki, micsoda. Ezt a srácok is tudják. Vele randiznak, mert szexi, és mert hajlandó velük ágyba bújni, de az én társaságomat jobban élvezik. Mindketten tudjuk, hogy ez az igazság, és Heather ezért utál engem. Amikor leültem, az eddiginél is megvetőbben nézett, és előrehajolt a padomhoz.

– Gratulálok, hogy végre felvállaltad magad, Cassie, de legközelebb kímélj meg minket a látványtól! Nem akarjuk látni, hogyan smárolsz a kis barátnőddel.

Nem rendített meg a mondandója. A Heather-féle lányok nem érdeklik meg, hogy komolyan vegyem őket. Kivettem a tankönyvemet a táskámból, és odasúgtam:

– Ha ilyen féltékeny vagy, szívesen bemutatlak neki. Kétlem, hogy Melissának bejönnek az ilyen csajok – nem bírja ezt a kényeskedő típust –, de ki tudja? Lehet, hogy meglát benned valamit, amit én nem.

Heathernek felháborodásában elakadt a hangja, a körülöttünk ülők vihogtak.

– Miss Caldwell! Van valami probléma?

Kedvesen rámosolyogtam a tanárra.

- Nem, semmi. Csak megkérdeztem Heathert, hanyadik oldalon tartunk.
- Nem mintha Mr. Rugger ezt bevette volna, de úgy döntött, inkább nem csinál belőle ügyet.
- Százhatvannegyedik oldal, Cassie.
- Köszönöm, tanár úr.

Sóhajtván visszafordult a táblához, én pedig megeresztettem egy önelégült pillantást Heather felé, és előhalásztam egy ceruzát a táskámból. A két sorral odébb ülő Eli cinkosan rám kacsintott, én pedig szélesen elvigyorodtam. Ő pont annyira kedvelte Heathert, mint én, nem csoda, hogy értékelte a sértést. Jólesett látni, hogy a legjobb barátaim mellettem állnak, bár a többiek továbbra is lapos pillantásokat vetettek rám, néhányan pedig nyíltan bámultak. Amikor Eli rám kacsintott, elmúlt a zavarom, amit azóta éreztem, hogy Melissa megcsókolt. Ha a barátaim nem piszkálnak miatta, a többi nem számít. Mindenki más elmehet a pokolba.

Óra után Eli azonnal a padomnál termett, még mielőtt összepakoltam volna. Megvárta, és akkor is szorosán mellettem maradt, amikor kimentünk a folyosóra. Nem vallotta volna be, de azért nem mozdult mellőlem, hogy testőrként védelmezzen az ugratástól és a megjegyzésektől. Kedves volt tőle.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, nem kaptam büntetést. – Elégedett mosollyal néztem fel rá. – Szerintem elég döbbenetnek tűntem ahhoz, hogy elhiggyék az ártatlanságomat.

– Azt meghiszem. Látnod kellett volna az arcodat. – Meglökte a karomat, és komolyabb hangon hozzátette: – Tényleg jól vagy? Mert ha kell, Dom, Kolby és én szívesen elbeszélgetünk Melissával sulis után.

A srácok megfélemlítésre és erőszakra is képesek lennének, hogy megvédjék a becsületemet, és óvják az érzéseimet. Ez az igaz barátság.

– Kösz, de nem szükséges. Melissa nem akart rosszat, és most legalább tudom, milyen egy lánnyal csókolózni.

Eli nevetett.

– Jó, rendben. Szólj, ha valaki szemétkedne veled.

– Azt hiszed, nem tudom megvédeni magam?

– Nem azért, csak ha lesz valami akció, nem akarok kimaradni belőle.

Értettem, mire gondol, de nem álltam meg, hogy ne ugrassam kicsit:

– Szóval akciózni akarsz? Írjalak fel téged is azoknak a listájára, akik le akarnak smárolni?

Eli fanyarul elmosolyodott.

– Ne bántódj meg, Cass, de nem igazán vagy az esetem.

Ezt tudtam. A jóval alacsonyabb és sokkal-sokkal nőiesebb, latin típusú csajok jönnek be neki, mint amilyen a legjobb barátnőm. Mégis fellelegeztem.

– Te se bántódj meg, de el se hinnéd, mennyire megkönnyebbültem, hogy ezt hallom.

Összetalálkoztam a tekintetünk, és mindketten elnevettük magunkat.

– A barátságra – mondta, és felém nyújtotta ökölbe zárt kezét.

– Csak barátság, extrák nélkül – válaszoltam egyetértően, és összeütöttük az öklünket. – Ebédnél találkozunk.

Elváltunk egymástól, és nagyjából három másodpercem maradt, hogy felkészüljek a forgószerű élményre, amit legjobb barátnőm produkál, ha izgatott. Harmadik órában drámaóra volt. Nem nagyon szerettem, de választanom kellett egy művészeti tantárgyat, és Selena rávette, hogy jelentkezzek, hogy legalább egy órára biztosan együtt járjunk idén. Be is kerültem, és jó, hogy így alakult, mert végül ez lett az egyetlen közös tantárgyunk.

Selena a színházterem ajtajában várt rám Rylinnal és Victoriával, a barátnőinkkel.

– Cassie! – sikította, amint meglátott. Karon ragadott, és a három lány berángatott a terembe. – Te jó ég! Mindenki erről beszél. Nem hiszem el, hogy lemaradtam az egész örületről.

– Én ott voltam! – tapsikolt Victoria vidáman. – Az Aki és Shelton-féle részről lemaradtam, de láttam, hogy Melissa megcsókolt.

– Hihetetlen, hogy megtette – csóválta a fejér Rylin. – Ez elképesztő.

Kolby letelepedett a mögöttünk levő székre, és az arcán felvillant a szokásos fülig érő vigyora.

– Úgy érted, elképesztően szexi. Istenem, Cass! Muszáj megismételnetek, hogy felvehessem videóra.

Válaszul csak vágtam egy grimaszt, a barátnőim pedig felnyögtek. A kedvemért elviselték Kolbyt, de nem bírták olyan jól a sajátos humorát, mint én. Perverz egy alak, de hozzám tartozik. Szomszédok vagyunk, és azóta járunk együtt quadozni meg terepbringázni, amióta felérjük az ülést. Azért jelentkezett velem együtt drámaórára, mert tudta, hogy a fiú-lány arány egyértelműen neki kedvez majd. Ezzel együtt reménytelen eset, és nincs az a kedvező arány, ami segíthetne rajta, amíg ennyire nincs képben.

– Szóval? – nézett rám kérdően Selena.

A kérdésre túl sok lehetséges válasz létezett. Nem igazán értettem, mire gondol.

– Szóval micsoda?

– Mi történt? Mesélj el mindent!

Feltettem a lábam az előttem levő székre, és körbepillantottam a nézőtéren. Még nem csöngettek be, és a drámatanárnőnek, Ms. Schulenburgnak se híre, se hamva nem volt.

– Nincs rajta sok mesélnivaló. Jared kora reggel eljött hozzánk, mert tudta, hogy anyu finom reggelit készít, és rávett, hogy ezt a röhejes pólót hordjam ma.

– Szerintem aranyos – szakított félbe Selena. – A srácnak van stílusa.

– Mindegy. Lényeg, hogy végül felvettem. Aztán Aki első óra után meglátott benne, és úgy döntött, megteszi, amit a felirat mond. Utána Shelton is csatlakozott a Cassie-akcióhoz.

– Akit és Shelton is megcsókoltad? – Rylin vágyakozva felsóhajtott. – Mázlista!

– Ők csókoltak meg engem. És nem tudom, annyira mázlista vagyok-e, mert utána ez az idióta – böktem Kolbyra – is feljogosítva érezte magát, hogy beszálljon a buliba. – Mindhárom lány látványosan megborzongott. Kolby duzzogott, de én csak nevettem rajta. – Aztán ő és Dom nevetséges vitába kezdtek arról, hogy ki lehet a következő, aki megcsókol, és...

– Komolyan? – Victoria szeme tágra nyílt. Előrehajolt, és karon ragadott. – Tényleg azon veszekedtek, hogy ki csókolhat meg téged?

Nem tudom, miért ez tette rájuk a legnagyobb hatást mindabból, amit elmondtam.

– Igen. De a végén egyikük sem tette meg, mert amíg vitakoztak, Melissa Videla váratlanul lesmárolt, úgyhogy mindketten mehettünk az igazgatóiba.

Victoria reakciója ismét meglepett:

– Ó, istenem! Jarednek igaza volt.

És én még azt hittem, hogy a Melissától kapott, elhíresült csókomról beszélgetünk. Örültem az új témának, meg nem is.

– Miről beszélsz? Mi az, hogy Jarednek igaza volt?

Victoria szeme felragyogott, alig várta, hogy pletykálhasson egy kicsit.

– Szóval az első óránk két egymás melletti teremben volt. A folyosón álltam Jace Christiansennel, és Jared pont mellettünk állt meg beszélgetni a haverjaival.

– Na és?

Nem érdekelték a részletek. A szívem csak úgy kalapált, amíg vártam, hogy megtudjam, mit mondott rólam Jared.

– Az egyik barátja látta, hogy elkísért téged órára – ami szerintem tök romantikus –, és a lány megkérdezte, mi van kettőtök között.

Úgy éreztem, hogy a szívem, ami addig is erősen vert, most hirtelen ugrott egy nagyot.

– Mit válaszolt?

Victoria elvigyorodott.

– Nem árulta el, hogy tetszel-e neki, vagy sem, de amikor megkérdezték, elhívna-e randizni, elpirult. Aztán ügyesen kikerülte a kérdést, és azt mondta, ma van a szülinapod. Mikor megemlítette a szülinapi csókokat, Ben azt állította, úgyse talál tizenhat srácot, aki hajlandó lesmárolni téged, de

Jared azt mondta, kezdetnek elég egy ilyen fiú, és utána verekedni fognak érted. És igaza is lett.

Égett az arcom.

– Ó, te jó ég! Komolyan megfojtom. Képes volt körbejárni, és mindenkit arra kérni, hogy csókoljon meg?

Victoria közömbösen megvonta a vállát, de a mosolyából láttam, milyen izgatott.

– Nem igazán. Csak azt mondta, remek lenne, ha a születésnapodon tizenhat csókot kapnál. És talán megemlítette, hogy szükség van egy bátor emberre, aki megteszi az első lépést, és az is lehet, hogy néhány fiút arra biztatott, legyenek ők az elsők.

Félrenyeltem.

– Szórakozol velem?

– Hé! Használd ki a helyzetet! – szólt közbe Selena. – Véletlenül meghallottam, hogy Scott Williamson szerint is menő az ötlet. Valószínűleg beáll a sorba.

Victoria, Rylin és én egyforma döbbenettel reagáltunk.

– Scott Williamson? – tört ki Kolbyból. – Ugye viccelsz?

Selena hevesen bólogatott – úgy nézett ki, mint azok a bólogató játék kutyák, amiket a kocsik hátsó ablakában lát az ember.

– Dehogyan viccelek! És pillanatnyilag nincs is barátnője. Legalábbis amíg én meg nem szerezem magamnak – kacsintott.

Már a puszta gondolatba, hogy Scott Williamson esetleg megcsókol, beleszédültem.

– Uram isten! Ha Scott lesmárol, valószínűleg helyben elájulok. – Ő a legnépszerűbb, leghelyesebb fiú az egész suliban. Az ég szerelmére, hiszen idén még bálkirálynak is megválasztották!

– Csak mert a srác túrhetően néz ki... – horkantott megvetően Kolby.

– Túrhetően? – nevettem.

– ...nem biztos, hogy jól is csókol – fejezte be a mondatot.

– Ó, garantálom, hogy Scott jól csókol – biztosított róla Rylin.

Bár hármunk közül senkinek se volt tényleges tapasztalata az ügyben, mind meggyőződéssel bólogattunk. Kizárt, hogy egy Scott Williamson-féle srác ne csókoljon fantasztikusan.

– Ki csókol jól?

A kérdés félbeszakította a Scott Williamsonnal kapcsolatos ábrándozásunkat. Asher Pepin és Wyatt Rogers, a gimis színjátszókör két fiúszárja a válaszunkra várt. Pont az előttünk levő sorba telepedtek le, nyilván nem véletlenül, hiszen most pofátlanul beleszóltak a beszélgetésünkbe.

Furcsa, mert korábban soha a legkisebb érdeklődést se mutatták irántunk. Idősebbek voltak nálunk – Asher negyedikos, Wyatt harmadikos –, és igazi színházrajongók. Mindketten nagyon komolyan vették a drámaórát, míg én és a barátaim nyilvánvalóan azok közé tartoztunk, akiknek ez csak egy tantárgy. Nem volt semmi bajunk egymással, de korábban sose beszélgettünk.

– Öö... – Rylin nehezen szólalt meg. – Scott Williamson. Öö... nem mintha tudnánk. Csak feltételezzük. – Elvörösödött, ami nem is csoda.

Asher és Wyatt meglepetten összenézett, majd rám vigyorogtak.

– Szóval Scott Williamson? Ezzel elég magasra tetted a mércét nekünk, többieknek – mondta Wyatt.

Tudhattam volna, amint megláttam őket, mégis sokként ért, amikor rájöttem, arról beszélnek, hogy megcsókolnak.

– Nekünk? – pislogtam. – Most magadról beszélsz?

Wyatt nevetve önmagára, majd Asherre mutatott.

– Kettőnkéről beszélek.

– Micsoda?

– Hallottunk a születési csókjaidról, és reméljük, segítesz rendezni egy vitás kérdést.

Asher karba fonta a kezét, és halálosan komolyan megszólalt:

– A kérdés: melyikünk csókol jobban a színpadon?

Selenát teljesen feldobta a helyzet.

– De jó! – visította. – Cassie boldogan segít nektek eldönteni. – Gyilkos pillantást vettem áruló barátnómre, mire ő megbökte a vállamat. – Ó, istenem, ha te nem, majd én megteszem. Gyerünk, csináld már!

– Igen, rajta! – biztatott Victoria.

Rylin is lelkesen bólogatott.

– Öö... – Ismét ránéztem Asherre és Wyattre. Ez most tényleg megtörténik? Nem úgy tűnt, mintha viccelnének.

– Biztos?

Na jó, beismerem: engedtem, hogy a barátaim nyomást gyakoroljanak rám. De végül is aznap már hárman megcsókoltak. Mit számít még kettő, nem igaz? És rosszabbat is el tudnék képzelni annál, hogy Asherrel és Wyatt-tel kelljen csókolóznom. Szóval miért ne? A tizenhatodik születésnapomat ünnepeltem, miért mondtam volna nemet egy kis kalandra?

Wyatt elmosolyodott, és átnyúlt a széktámla fölé, hogy megfogja a kezem.

– Jer hát, szép Júliám! Vár ránk az első felvonás, ötödik szín.

Beletelt egy percbe, mire a szavai eljutottak az agyamig, és megértettem, miről beszél. Már majdnem a színpadra értünk, amikor hirtelen lefékeztem.

– Várj! Úgy érted, játsszak el veled egy jelenetet?

Wyatt megállt, és ördögi mosollyal nézett rám.

– Tudod a szöveget, nem? Meg kellett tanulnunk a múlt heti dolgozatra.

Gyorsabban vettem a levegőt.

– Igen, meg is tanultam, de...

Wyatt ismét a színpad felé kezdett húzni. Asher mögöttünk jött, és finoman lökdösött előre.

– Tökéletes. Pluszpontot kapunk, ha előadjuk a megtanult jelenetet.

Hirtelen ott találtam magam a színpadon Wyatt és Asher társaságában. Az egész osztály érdeklődve figyelt.

A gyomrom összeszorult.

– Igen, de pont azért magolok be mindent, hogy ne legyen szükségem ezekre a pluszpontokra. Nem lehetne, hogy csak megcsókoltok, és kész?

Asher a színpad közepére ment, és szembe fordított Wyatt-tel. Bátorítóan megszorította a vállamat.

– Ne aggódj, menni fog – suttogta. – Lerövidítjük a kedvedért a jelenetet.

– Hát persze – mondta Wyatt, és az arcán újra megjelent az iménti ördögi vigyor. – Egyenesen rátérünk a csókra. Szinte semmi színészkedés nem lesz a dologban.

Miközben ő megragadta a karomat, és közelebb húzott magához, Asher a csoporthoz fordult:

– A gyönyörű Cassandra Caldwell beleegyezett, hogy elvállalja Júlia szerepét egy színpadcsók-versenyben, ami köztem és Wyatt közt zajlik. – Mindenki nevetett, és felhangzott egy fütty is, ami erős gyanúm szerint Selenától származott. – Ti lesztek a döntőbírók.

Ezúttal egész biztosan Selena kiabálását hallottuk:

– Szerintem Cassie-nek kéne eldöntenie, ki a győztes.

Ami egy perccel korábban izgalmas kalandnak tűnt, váratlanul szörnyen kínossá vált: Ms. Schulenburg lépett elő, hogy elkezdje az órát. Meggyőződésem volt, hogy másodszorra már nem úszom meg a büntetést, mint reggel, de a tanárnő csak mosolygott, és fejcsóválva nézett a barátnómre.

– Igen, viszont Cassie nem lesz abban a helyzetben, hogy lássa a csókot, Selena, így attól tartok, ő nem lehet a bíró. Hagyjuk, hogy az osztály döntsön!

Leesett az állam.

– A tanárnő megengedi, hogy ezt csináljuk? – tört ki belőlem a döbbszerű kérdés.

Ms. Schulenburg nevetett:

– Hát persze, ez nagyszerű lehetőség mindenkinek! A csókjelenet fontos része bármely színpadi

előadásnak. Nagyon kedves tőled, Cassie, hogy önként vállaltad. Kezdhettek! – intett felénk. Az osztályhoz fordulva hozzátette: – Figyeljétek meg alaposan Wyatt és Asher technikáját! Meg fogtok lepődni, milyen más lehet ugyanaz a jelenet, ha a csók különbözik.

És én még azt hittem, az volt ma a legdurvább, hogy egy lány megcsókolt. Mibe keveredtem? Legszívesebben kerestem volna egy szép nagy követ, hogy bemásszak alá. Visszakozhatok még? Meggondolhatom magam? Lehet, hogy Ms. Schulenburg csalódna bennem, és a félév végéig hallgathatnám a szemrehányásait? Nem valószínű. Hiszen ez csak egy órai feladat. De olyan izgatottnak tűnik!

Nem számít. Képtelen vagyok rá. Nem csinálom, és kész. Hátráltam egy lépést, de Wyatt, mintha olvasott volna a gondolataimban, megragadta a kezem, és maga felé pördített. Csillogott a szeme, a tenyerét odasimította az enyémhez.

– „Ó, szent, kezed ajkad kövesse, rajta”² – szavalta. Feljebb emelte a kezét, és vele az enyémet, mintha imádkoznánk. – „Halld meg imám, ne lökj pokolba le.”

A szemembe nézett, megnedvesítette az ajkát, és én lefagytam. Reménytelenül és teljesen. Totális kudarc a színpadon. Még arra se emlékeztem, mit keresünk ott, nemhogy eszembe jusson a szövegem. Másra se tudtam gondolni, mint hogy összekulcsolt ujjakkal állunk, és Wyatt éppen az ajkához emeli a kezem.

– Én... mi?

Futó mosoly villant fel az arcán.

– „A szent csak áll...” – suttogta.

Az agyam valamely rejtett zugában még ott lehetett a múlt heti dolgozatra megtanult szöveg, és Wyatt szavai segítettek, hogy felidézzem.

– Ó, igen. – Elhúztam a kezemet, és hátrébb léptem. Könnyebb volt gondolkoznom, ha Wyatt nem állt hozzám olyan közel.

– „A szent csak áll, bár hallja az imát.”

Pocsékul ment. Úgy beszéltem, mint egy robot. Létezik „legrosszabb színésznő” díj? Én tutira megnyerném.

Wyatt ismét előrelépett, és gyengéden megfogta a vállam.

– „Állj s a jutalmat én veszem im át”

Az biztos, hogy az irányítást átvette. Keze gyengéd érintése a vállamon szorítássá vált, odarántott magához, és szenvedélyesen megcsókolt. Nem láthattam, de sejtettem, hogy a közönségnek ez a csók izgalmas látvány. Olyasmi, mint amit egy film fináléjában mutatnak. A srác mindent beleadott. Ami nem keveset jelentett.

Ez a csók határozottan jobb volt, mint a korábbiak. Wyatt rengeteg érzelmet vitt bele. Bár csak megjátszott érzelmekről volt szó, mégis beleborzongtam. Épp olvadozni kezdtem volna, amikor elengedett, és mélyen a szemembe nézett.

– „Ajkadtól ajkam így lesz büntelen.”

Volt még egy sorom a darabban? A fene se tudja. Csak pislogtam. Wyatt a közönség felé fordított, megfogta a kezem, így vele együtt én is meghajoltam az osztály ünneplése közepette. Még akkor is tapsoltak, amikor Asher közénk lépett, és elhúzott a barátja mellől.

– Nem rossz – mondta neki. – Most figyelj, és tanulj!

Nem hagyott időt, hogy magamhoz térjek. Megperdített, és megfogta a kezem, az ujjával éppen csak finoman hozzám ért. A gyengéd érintéstől megborzongtam, és Asher ezt jelnek vette. Hüvelykujját a számhoz emelte.

– „Ó, szent, kezed ajkad kövesse, rajta / halld meg imám, ne lökj pokolba le.”

Ujja érintésétől szétnyílt az ajkam, és halkán felsóhajtottam. Ez újdonság volt, Wyatt nem csinált semmi hasonlót. Pedig jó lett volna. Istenem! Ismét megborzongtam.

Csodával határos módon – talán, mert ez volt a második „szereplésem” – ezúttal eszembe jutott

² A Shakespeare-idézetek Kosztolányi Dezső *Romeo és Júlia*-fordításából valók

a szövegem. Asher érintésétől libabőrös lettem, és a hangom megremegett:

– „A szent csak áll, bár hallja az imát” – suttogtam.

A darab szerint Júliának ezen a ponton incselkedve el kéne lépnie Rómeó mellől, mintha flörtölné velem, de én nem mozdultam. Nem tudtam. Mintha egy mázsás súly szegezett volna a padlóhoz.

Asher képtelenül közel jött hozzám. A karját a derekamra fonta, és magához húzott, úgy, hogy összeért a mellkasunk. A testem mintha nem bírta volna a nyomást, minden levegő kiszökött a tüdőmből. Amikor Asher elmondta a következő sort, a szánk alig egy-két centire volt egymástól.

– „Állj s a jutalmat én veszem im át.”

„Nem is megyek sehová” – gondoltam magamban, míg elmerültem Asher pillantásában. Az ajka olyan finoman súrolta az enyémet, hogy alig éreztem. Levegő után kapkodtam, és amikor kinyílt a szám, ő finom, édes csókot nyomott az ajkamra.

Most csókolóztam először nyitott szájjal, és meg kell mondjam, ez milliószor jobb volt, mint bármi, amit addig tapasztaltam. Túl korán ért véget. Nem akartam abbahagyni, és azt hiszem, ezt Asher is tudta, mert egy cseppet elmosolyodott.

– „Ajkadtól ajkam így lesz bűntelen.”

A csóktól rövidzárlatot kapott az agyam. Más magyarázatom nincs arra, hogy hirtelen kimondtam a következő sort:

– „De ezzel az én ajkam bűnösebb lesz.”

Asher szeme meglepetést tükrözött. Most valóban elmosolyodott. Befejezhetjük volna a jelenetet ugyanott, ahol Wyatt-tel, de ennek a csóknak még nem volt vége – legalábbis részemről –, és ha már így döntöttem, Asher igazán szívesen tett eleget a kívánságomnak:

– „Bűnös? – kérdezte pillanatnyi habozás nélkül. – Te unszolsz bűnre szüntelen. / Add vissza bűnöm.”

Boldogan. Mivel alig vártam az újabb kóstolót az élvezetből, a szánk félúton összetalálkozott. Most kissé erőszakosabban szorította az ajkát az enyémmre. Nem olyan élvezettel, mint Wyatt, de legalább annyi szenvedéllyel. A kezét az arcomra tette, és egész kicsit megdöntötte a fejemet, hogy más szögből csókolhasson.

És aztán hirtelen viszonztam a csókot. Az én szám épp olyan mohón dolgozott, mint az övé. A kezét az arcomról a hajamba csúsztatta – milyen szexi! –, mire a karommal önkéntelenül átfontam a nyakát.

Csak most értettem meg, miért szeretnek az emberek annyira csókolózni. Még a közönség sem zavart, egész nap folytattam volna. Fantasztikus érzés!

– És ennyi! – kiáltotta Ms. Schulenburg. – Csodálatosak voltatok! Igazán ihletetten játszottatok. Erre mondják azt, hogy szikrázott a levegő.

Asher lassan elvette a száját az enyémről. Még mindig a karjában tartott, míg én igyekeztem visszatálcálni a földre a fellegekből. Amikor kinyitottam a szemem, rám mosolygott.

– Ezért csillagos ötöst érdemelsz, szép Júlia.

Láttam rajta, hogy kellemesen meglepődött, és ez büszkévé tett. Valamivel sikerült lenyűgöznöm – akár a színjátszással, akár a csókkal. És ezzel nem keveset mondom, mert úgy sejtettem, Asher a koronázatlan királya mindkettőnek.

– Akkor neked csillagos-holdas ötös jár – feleltem, és magamat is megleptem, hogy ilyen kacéran válaszoltam. – Bárhogy dönt is az osztály, én rád szavazok.

Kuncogott, megfogta a kezemet, és ugyanúgy meghajolt velem együtt, mint Wyatt alig néhány perccel korábban. Abból ítélve, ahogy ünnepeltek minket, az osztály szerint is Asher nyerte a versenyt.

Elindultam lefelé a színpadról, de Asher megállított. Ismét megfogta az egyik kezemet, Wyatt pedig a másikat.

– Tapsoljátok meg a szülinapost!

Állva tapsoltak nekem.

Senki sem piszkált a csókolózás miatt drámaórán. Inkább elismeréssel néztek rám. Ms. Schulenburg komolyan gondolta, hogy beszéljük meg, milyen különböző stílusok és technikák léteznek a színpadi csókok terén. A tanárno vezetésevel hamarosan élénk vita bontakozott ki a témáról. Wyatt a szenvedély mellett érvelt, míg Asher az érzékiséget hangsúlyozta. A verseny szorosabb volt, mint gondoltam volna, de végül mégis Asher nyerte a szavazást, és Ms. Schulenburg megpróbált rávenni, hogy jelentkezsek egy szerepre a tavaszi darabban. Na, az kizárt!

Bár a vártnál kevésbé volt furcsa, hogy az egész drámacsoport az én csókjaimat elemezgeti, azért megkönnyebbültem, amikor kicsöngettek. Útban kifelé Selena felsóhajtott:

– El se hiszem, hogy megtörtént. Na, ezt nevezem én szerencsének! Úgy irigyellek. Vajon ki lesz a következő?

Ha így haladunk tovább, bárki lehet. Engem már semmi sem lephet meg.

– Nem számít, feltéve, hogy nem Kolby az.

– Hé! Én is itt vagyok.

Rámosolyogtam.

– Tudom.

– Dög vagy.

– A visszautasítás építő hatású, Sanderson. Egyszer még megköszönöd nekem.

Akkor is nevettem, amikor odaértem a következő órára. A középhaladó spanyol nem tartozott a kedvenc tárgyaim közé, de legalább jó volt a társaság. Aki és Dominic már odabent ült, és foglalták nekem a szokásos helyemet: Aki mögött és Dominic mellett. Amikor elhelyezkedtem, a tekintetem összetalálkozott egy fiú kíváncsi pillantásával, aki a terem másik végében ült. Ekkor jöttem rá, hogy mára még nincs vége a kínos helyzeteknek...

Jared későn kezdte el az idegennyelv-órákat, és egyike volt a kevés végzősnek, akik még csak középhaladóra jártak. Idén ugyanabba a csoportba kerültünk. Ez volt az első és egyetlen közös tárgyunk, ami korábban sose jelentett problémát. Mosolyogtunk, köszöntünk egymásnak, és ha együtt kellett dolgoznunk, jól boldogultunk, de neki is megvoltak a saját barátai, és nekem is.

Ma valahogy más volt. Barátok vagyunk? Valódi, igazi barátok? És ha igen, hogyan kéne viselkednem? Spanyolon nem volt ültetési rend, csak megszokásból mindenki ott maradt, ahol év elején először leült. Keressek egy helyet Jared mellett? Vagy kérjem meg, hogy üljön mellém ő? Tegyek úgy, mintha mi sem történt volna? Lehet, hogy ostoba vagyok, és tényleg semmi sem változott, csak túl sokat képzelek bele a történetekbe? Ááá! Már a saját gondolataimon se igazodom ki.

Mivel nem tudtam, mit csináljak, rámosolyogtam, és odaintettem, hogy jelezzem, észrevettem. Úgy látszik, jól tettem, mert felragyogott a szeme. Felállt. A szívem a torkomba ugrott, amikor átvágott a termen, és letelepedett egy üres padba a bal oldalamon. Kész idegromcs voltam, de kényszerítettem magam, hogy ne mutassam. Tudtam, hogy Aki és Dom figyel minket, mert nem tudják mire vélni ezt az új fejleményt, és nem akartam okot adni, hogy ugrassanak.

– Szia! – köszönt Jared, és kényelembe helyezkedett.

Szóval a tervem az volt, hogy úgy teszek, mintha mi sem történt volna. Ehelyett belebokszoltam a karjába.

– Nem hiszem el, hogy ezt tetted velem!

– Micsodát? – kérdezte nevetve.

– Ne csinálj úgy, mintha nem értenéd! Azt akarod, hogy megint megüsselek?

– Hé, én figyelmeztettelek! Mondtam, hogy bármit megteszek a cél érdekében. Úgy látom, bevált a tervem.

Olyan jókedvűnek tűnt, hogy nehezemre esett haragudni rá. Sajnos gyönyörű volt a mosolya. Tudtam, ha még sokáig nézem, kénytelen leszek megbocsátani neki. Elkezdtem firkálni a füzetembe.

– Túlságosan is bevált – mormoltam.

Elhúzta a száját.

– Hát igen, sajnálom a Melissa-dolgot. Az nem volt része a tervnek.

Elkövettem azt a hibát, hogy megint ránéztem, és a szemében tükröződő őszinte megbánás láttán felsóhajtottam.

– Semmi vész. Nem kerültem miatta bajba.

– Az jó, de úgy értettem, sajnálom, hogy... hogy meg kellett csókolnod egy lányt.

Elmosolyodtam.

– Tényleg semmi baj. Nem volt undorító, vagy ilyesmi.

Aki és Dom nem bírták tovább, és közbeszólta:

– Szóval élvezted? – kérdezte Dom. Egy kicsit ügyesebben titkolta, mennyire felizgatja a téma, mint Kolby tette volna, de csak egy kicsit.

Az égnek emeltem a tekintetem.

– Nem, nem élveztem, de nem is lettem tőle rosszul. Kínos volt, ennyi. Ezt leszámítva csak egy csók, ami semmit sem jelentett, és nem tett rám semmilyen hatást. – Megeresztettem egy önelégült mosolyt. – Igazán nem értem, mi ebben olyan nagy szám. Fiúkkal csókolózni annyival jobb! Ki kéne próbálnotok. – Egyikük sem volt elragadtatva az ötlettől. – Na, mit szólsz hozzá, Dom? Te és Aki?

Aki feltartott kézzel próbálta elhárítani Dom esetleges közeledését.

– Hé! Nekem mára elég volt a csókolózásból.

Dom is a fejét rázta.

– Kizárt!

– Naa! Lefogadom, hogy Jared hajlandó lenne rá.

Mind a cowboy felé fordultunk, aki elfintorodott.

– Asszem, inkább kihagyom.

– Gyáva alakok – csóváltam a fejem helytelenítően.

– Nem vagyok gyáva! – tiltakozott Dom. – Ha két fiú smárol, az nem ugyanaz, mint amikor két lány teszi. A csókolózó csajok dögösek. Garantálom, hogy senki nem értékelné ebben a teremben, ha Akival egymásnak esnének.

– Talán ő örülne neki.

Aki fintorgott.

– Nagyon vicces.

Szélesen rámosolyogtam.

– Plusz – folytatta Dom – még mindig várom, hogy sorra kerüljek nálad. Tartozol egy szülinapi csókkal, úgyhogy csücsöríts szépen, szexikém!

Önkéntelenül kirobbant belőlem a nevetés, de aztán szembe jutott, hogy Jared ott ül mellettem, és állítólag tetszem neki. Az is eszembe jutott, hogy talán kezdek belezúgni, és majdnem elpirultam.

Lopva ránéztem, és egy pillanatra megláttam a szemében az aggodalmat, de azután sikerült elrejtienie az érzést, és csak meglepetést mutatott.

Meg kellett nyugtatnom Jaredet, hogy nem érdeklődöm Dom iránt. De mégse állhattam elé azzal, hogy: „Hé, Jared! Ha esetleg el akarnál hívni randizni, tudd, hogy Dommal csak barátok vagyunk.”

– Na persze – nevettem fel. – Majd akkor csókollak meg, amikor Kolbyt.

– Kolby Sandersont? – hitetlenkedett Jared.

Dominic, Aki és én jót nevtünk az elképedésén.

– Kizárt – rázta a fejét Dom. – Sandersonnak esélye sincs nálad. De én más vagyok. Ma reggel majdnem belementél. Tudom, hogy így volt.

Ezúttal valóban elvörösödtem. Tényleg majdnem belementem. Simán megcsókolhatott volna, ha Melissa nem gyorsabb nála, és ezt ő is tudta. Magamon éreztem Jared égető tekintetét, de csak azért sem fordultam felé.

Dominic gúnyosan mosolygott a pirulásom láttán.

– Ezt bebuktad, Caldwell! Na, csináljuk, mielőtt becsöngetnek, és újabb ötven percet kell várnom.

Semmit se utáltam jobban, mint a kínos helyzeteket. És Dom most szándékosan zavarba hozott. Tudnia kellett, hogy talán... esetleg... valami alakulóban van Jared és köztem. Reggel ő maga hozta szóba. Ezért volt most ilyen erőszakos? El akarta ijeszteni a cowboyt? Vagy csak élvezte, hogy elpirulok? Feltámadt bennem az ellenállás: nem hagyhattam, hogy legyőzzön ebben a játszmában. Összeszedtem minden bátorságomat, odahajoltam a másik padsorban ülő Domhoz, és szúrósan néztem rá.

– Te vagy az egyik legjobb barátom, Dom. Mi van, ha csókolózunk, és utána fura lesz?

Közelebb hajolt hozzám, és a szemembe nézett. Az arcán nyomát se láttam bizonytalanságnak.

– És mi lesz, ha rájössz, hogy nagyon is élvezed?

Kiszáradt a szám. Mi lett a tervemmel, hogy nem bátorítom Domot? Miért maradok ilyen közel hozzá? Csak annyit kéne tennem, hogy hátradőlök a széken, és biztonságban lennék. Nem mozdultam, és ő sem.

– Már öt csók megvolt, igaz?

– Öt? – kérdezte Jared mögöttem halkán.

Nem voltam hajlandó zavarba jönni.

– Igen, öt.

Dom olyan szélesen vigyorgott, hogy látszott az összes foga.

– Tökéletes. A hatos a szerencseszámom. Biztos a végzet akarta így.

A hazugságtól megtört a varázs. Nevetve hátradőltem.

– A szerencseszámod a tizenhatos. Nem véletlenül van ez a szám a focimezeden. Ügyes próbálkozás!

– Talán nem akarok a tizenhatodikig várni, és kockáztatni, hogy valaki megelőz.

A csengő megváltásként érkezett. Felhangzott az ismerős hang, ami nekünk és a tanárunknak is jelezte az óra kezdetét. Felfelé mutattam, és bocsánatkérően megvontam a vállam, bár a gesztus nem volt valami őszinte.

Dom összeszorította a száját, hogy ne mosolyogjon.

– Ennek még nincs vége. Óra után folytatjuk a beszélgetést.

– Alig várom.

Puff neki! Megint kacérkodtam egy fiúval. Ma már másodszor. Erre igazán büszke lehettem. Miközben a tanár az igeragozás rejtelmait fejtegette, én izgatottan Jaredre mosolyogtam, és odasúgtam:

– Láttad ezt? Igenis tudok flörtölni.

Egy percig úgy tűnt, nem képes megszólalni, de aztán a mellkasa rázkódni kezdett az elfojtott nevetéstől.

– Láttam. Szép volt – suttogta vissza.

– Haver, ma nagyon megy nekem ez a csajos viselkedés.

– *¿Hay algún problema, señorita Caldwell?*³

Upsz!

– *No, señor Sandoval. Lo siento.*⁴

Előrefordultam, és nem túl nagy lelkesedéssel jegyzetelni kezdtem. Néhány rémisztő igével később Jared egy levélkét csúsztatott a padomra. Elnyomtam egy mosolyt. Odáig jutottunk a barátságunkban, hogy levelezünk óra alatt? Kezd komolyra fordulni a helyzet. Felvontam a szemöldököm, de Jared egy fejmozdulattal jelezte, hogy olvassam el az üzenetet. Megtettem.

„Öt?! Olyan volt, mint az álmaidban?”

Döbbenetemben csaknem hangosan felszisszentem. Most szórakozik velem? Rondán néztem

³ Van valami probléma, Caldwell kisasszony?

⁴ Nincsen, Sandoval tanár úr. Elnézést.

rá, de csak mosolygott, mint aki pont erre a reakcióra számított. Rámutatott a papírra, hogy válaszoljak végre, az arcáról továbbra sem tűnt el az az idióta, díjnyertes mosolya.

Ezért meg kellett fizetnie.

„Ha már kérdezed, akkor igen. Az egyik olyan volt. Asher Pepin úgy csókol, mint egy isten! Lángra gyújtott és hamuvá égetett, mindezt az egész színjátszó csoport szeme láttára. A következő ötven évben csak erről a csókról fogok álmodni. Azt hiszem, gyerekeket akarok szülni neki.”

Visszaadtam a papírt, és beteges élvezettel figyeltem, ahogy Jared szeme tágra nyílik, és a szemöldöke a plafonig szalad. Meglepetten pislogott. Ránéztem, és megajándékoztam egy hatalmas vigyorral. Ekkor odalépett a tanár, és kivette a papírt a kezéből. Ettől azonnal lehervadt a mosoly az ajkamról. Señor Sandoval az a típus, aki hangosan felolvassa a diákok levelezését.

Tudtam, mi következik, és csak úgy őrizhettem meg a méltóságomat, ha lazán veszem. Miután a tanár megosztotta az osztállyal, hogy Ashert szánom a leendő gyerekeim apjának – amin mind nagyon jól szórakoztak –, csak vállat vontam.

– Ti is ezt mondanátok a helyemben. Istenem, hogy milyen jól csókol az a srác! – Pihegve legyezgettem magam.

Az osztály mostanra dőlt a nevetéstől, és beharaptam a számat, nehogy pofátlanul rávigyorogjak a tanárra. Az imént meg akart alázni, de a terve visszafelé sült el. A homlokát ráncolta, beletörődően sóhajtott, majd összegyűrte a papírt, és a szemétkosárba dobta.

– Miss Caldwell és Mr. Clayton! Mostantól kezdve ne az óráimon beszéljék meg a magánéletüket, hacsak nem akarják, hogy iskola után benn tartsam magukat.

– Sí, señor – válaszoltuk gyorsan mindketten. Tudtuk, hogy ezt könnyen megúsztuk.

A hátralevő időben mintaszerűen viselkedtünk, de óra után elég volt egyetlen pillantás a másikra, és rögtön nevetésben törtünk ki. Dom és Aki elsietett ebédelni, de Jared – épp úgy, mint reggel – mellettem lépkedett, mintha el akarna kísérni az étkezőbe.

– Bocsi – vonta meg a vállát szégyenlősen. – Ezt sem így terveztem.

– Nem mondd!

– De egész jól jöttél ki belőle.

Horkantottam.

– A szükség nagy úr. Különbözik pedig igazat mondtam. Nem szégyellem bevallani.

Jared vetett rám egy oldalpillantást.

– Szóval azt mondd, úgy csókol, mint egy isten?

– Már ha van értelme ennek a mondásnak. Igen, elképesztő volt.

A következő néhány lépést csendben tettük meg. Jared viselkedése érezhetően nem volt már olyan könnyed, mint korábban, így feladtam, és elmondtam a teljes igazságot:

– De mégse erre vágytam.

Rám nézett, várta, hogy kifejtsem.

Sóhajtottam.

– Tudod, Asher csak szerepet játszott. Jó volt, de nem valódi. Nem gondolta komolyan. Egyikük sem gondolta komolyan. Legalább már nem kell azon izgulnom, mikor és hogyan történik meg. – Körülnéztem, lehalkítottam a hangom. – Többé nem vagyok Cassie, a csókszűz. De akkor is. Még ha meg is kapom ma mind a tizenhat csókot, egy se lesz köztük, amelyik számítana.

Ahogy közeledtünk az ebédlőhöz, Jared lelassította a lépseit.

– Ki tudja, talán majd Dominic...?

A torkomban dobogott a szívem. Jared megpróbálta kipuhatolni az érzéseimet, és úgy tűnt, többről van itt szó pusztán kíváncsiságnál. Megráztam a fejem.

– Biztos, hogy nem. Domnak csak a szája jár.

– Ti ketten nem...?

– Nem. Talán van köztünk némi vonzalom, de ennyi. Gond nélkül megcsókolna, viszont ennél tovább nem mennénk.

– Egész biztos? – hitetlenkedett.

Vállat vontam. Őszintén szólva már magam sem tudtam.

– Részemről igen. Csak barátok vagyunk.

Jared váratlanul megállt, és felém fordult.

– Ha nem Dominic az, van valaki, akiről reméled, hogy megcsókol?

Miért szorult ki egyszerre minden levegő a mellkasomból? És mitől lett hirtelen ilyen elképesztően meleg? Elromlott a légkondi? Ó, te jó ég! Jared szeme olyan gyönyörű. Hogy nem vettem észre azelőtt, milyen szép a színe?

– Öö...

„Ne nézd a száját, Cassie! Csak ne nézd a száját!”

– Én nem...

„A francba! Mégis a száját bámulom.”

– Ne haragudj... öö... Cassie! Cassie Caldwell!

A félbeszakítástól úgy megijedtem, hogy szó szerint felugrottam a levegőbe, és hangosan felvisítottam. A srác, aki megpróbálta magára vonni a figyelmemet, összerándult. Elsős lehetett, alacsony, duci fiú, arcát rengeteg szeplő borította, göndör haja úgy állt, mint a szénakazal. Sápadt arcán élénkvörös foltok ütköztek ki, az egész nyaka, arca, de még a füle is elpirult.

– Bocsánat, nem akartalak megijeszteni.

A szegény kölyök olyan rémültnak látszott, hogy megsajnáltam.

– Semmi baj. Csak nem vettelek észre. – „Mert arról fantáziáltam, hogy megcsókolom Jared Claytont.” – Igen, én vagyok Cassie. Mi a helyzet? Mit szeretnél?

Kifutott a vér az arcából. A cipőjét bámulta.

– Öö... ne haragudj, hogy zavarlak, csak arról van szó, hogy az a fiú ott elvette a táskámat, és azt mondta, alsónadrágban bezár a lányöltözőbe, ha nem jövök ide hozzád, és nem mondom meg, hogy csak azzal a feltétellel adja vissza, ha megcsókolhat téged.

– Micsoda?! – Hát ez hihetetlen.

– Ki volt az? – kérdezte Jared. – Hol van?

Odakaptam a fejem, mert meglepett, milyen keményen cseng a hangja. Jared mindig nyugodt és laza, de most olyan volt, mintha legszívesebben meggyilkolna valakit. Az arcán is ez látszott. A szemében fellobbant a harag, és annyira szorosan markolta a hátizsákja szíját, hogy belefehéredtek az ujjai.

Az ismeretlen srác hangosan nyelt egyet, és az ebédlő felé mutatott. Követtem a pillantását, arra számítottam, hogy mindjárt meglátok valami degenerált alakot. Ehelyett a barátaimat láttam. Eli, Dom és Kolby a bejárat mellett állt, és engem figyeltek.

Kolby egy hátizsákot lóbált a levegőben, és rém elégedettnek tűnt. Jared elindult felé, de én megragadtam a karját.

– Ne! – Megnyugtatóan rámosolyogtam. – Majd én megoldom.

– Biztos?

– Igen. Tudok bánni azzal az idiótával.

Amikor Jared megnyugodott, rámosolyogtam a szegény elsősre, aki Kolby áldozatául esett.

– Mi a neved?

– David Abrahams.

– Örülök, hogy megismertelek, David. Sajnálom, hogy téged is belerángattak ebbe a színjátékba. De mindjárt megoldjuk. Először is, Kolby Sanderson ártalmatlan. Érted? Előbb záratná be magát a lányöltözőbe, mint hogy valaki mást zárjon be oda. És ha valaki – különösen Kolby – megpróbál ilyet tenni veled, csak fordulj hozzám nyugodtan. Majd én elintézem őket, rendben? Ne aggódj, vigyázok rád.

A srác szeme hitetlenkedve tágra nyílt. Jared átkarolta a vállamat, úgy mondta:

– És én is.

Ugyanolyan komolyan gondolta, mint én. Tudtam, hogy egész évben oda fog figyelni a kölyökre. Milyen rendes!

Megráztam a fejem, hogy kicsit magamhoz térjek. Nem most jött el az ideje annak, hogy elájuljak Jared kedvességétől.

– Másodszor – mondtam Davidnek –, menjünk és szerezzük vissza a táskádat!

Nagy léptekkel odasiettem a barátaimhoz. Eli és Dominic annyira igyekezett visszatartani a nevetést, hogy már biztos fáj a szájuk. Kolby óriási mosolyt villantott rám.

– Bunkó vagy, Sanderson. Reménytelenül bunkó.

– Ugyan már, csak ugrattam a srácot! Vicc volt az egész. Tudod, hogy igazából nem bánthanám. És most rögtön visszaadom a táskáját. – Meglóbálta David hátizsákját. – Csak annyit kell tenned, hogy megcsókolsz. A hatodik csókért cserébe megkapod a táskát.

– Kizárt! Visszaadod neki, vagy tökön rúglak.

Összehúzott szemmel latolgatta, hogy komolyan vegye-e a fenyegetést. Pár pillanattal később eldöntötte, hogy úgysem tenném meg, és megrázta a fejét.

– Dehogy rúgsz. Gyerünk, Cassie! Egy csókot a táskáért. – Önelégülten elmosolyodott, és újdonsült barátomra mutatott. – Még választhatsz is: ő vagy én?

Azt hitte, ezzel megfogott, mert David nem volt egy férfiszépség, Kolby pedig elég felszínesen gondolkozott ahhoz, hogy azt higgye, csak ez számít. De valójában kiutat mutatott a helyzetből.

– Rendben.

David felé fordultam, és határozottan szájon csókoltam. Jared, Eli és Dominic felnevetett. Kirántottam a táskát Kolby kezéből.

– Ügyes próbálkozás volt, Sanderson. Talán legközelebb. És ha megint gyanútlan embereket zaklatsz, hogy megcsókolhass, akkor ahelyett, hogy tökön rúgnálak, paintballpuskával lövöm szét a golyóidat! Kérdezd csak meg Bent, milyen érzés!

Az eset felidézésétől az összes jelen lévő fiú megborzongott.

– A helyedben én félnék, Sanderson – figyelmeztette Jared. – Ben egy hétig nem tudott járni utána.

David feje olyan vörös színben pompázott, hogy biztos voltam benne, most már egész nap úgy marad.

– Még egyszer bocsi – nyújtottam át neki a táskát.

A pirulása ellenére is hősnek kijáró tisztelettel nézett rám.

– Kö-köszönöm, Ca-Cassie.

Ó! Igazából nagyon édes volt. Rámosolyogtam.

– Nem, én köszönöm. Megmentettél attól, hogy meg kelljen csókolnom azt a vadbarmot.

Az arca ettől hihetetlen módon még vörösebb lett. Már majdnem lila volt. Nem bírt megszólalni, ezért csak bólintott, és szinte futva elsietett a következő órájára.

Egy kéz nehezedett a vállamra.

– Ez rendes volt tőled, Cassie – mondta Dom, és figyelte, amint David eltűnik a sarkon. – Mázlista egy kölyök.

Célzatosan nézett rám.

– Ó, a fenébe is! – Kezdtem unni a játszózást. – Hát csókolj meg, ha attól végre elhallgatsz!

Még szinte be sem fejeztem a mondatot, amikor Dom máris a karjába kapott, és egy mozdulattal hátradöntött.

Vigyorogva nézett le rám, élvezte az elképedésemet.

– Kívánságod számomra parancs – viccelődött, és lehajolt hozzám.

Valami ahhoz hasonló szenvedélyes megnyilvánulásra számítottam, mint amit Wyatt adott elő a színpadon, de meglepetésemre Dom a gyengédebb megoldást választotta. Finoman, mégis határozottan bánt velem. Magabiztosan csókolt, és amikor az ajkával szétnyitotta az enyémet, ösztönösen hagytam, hogy ő irányítson. Megéreztem a nyelvét a számban, és a csók elmélyült. Egészen elszédültem, a karomat Dom nyaka köré fontam, ő pedig felrántott, és közelebb húzott magához. Sose voltam nagy rajongója Franciaországnak, de a csóktechnikájukra nem lehet panasz. Azta! Ez a csók épp olyan jólesett, mint amit Ashertől kaptam.

Felharsant mögöttünk egy kemény hang, amitől azonnal elmúlt a pillanat varázsa:

– Elég! Hagyjátok abba!

Szétrebbentünk, mindketten kapkodva szedtük a levegőt. Amikor megfordultunk, egy tanár szigorú tekintetével találtuk magunkat szemben. Nem ismertem, de akárki volt, máris elkezdte kitölteni a büntetési lapokat.

– Az iskolában nem tűrjük az ilyen jeleneteket! Tanítás végén itt maradnak büntetésben. Az utolsó óra után menjenek egyenesen a színházterembe!

Sóhajtottam. A tanár még utoljára vetett ránk egy helytelenítő pillantást, majd elment.

Dom önelégült vigyorral fordult felém.

– Mondtam, hogy élvezni fogod.

Ezt kár lett volna tagadni, így egy bólintással beismertem az igazat.

– Nagyon is élveztem. – Aztán rácsaptam a karjára. – Most miattad megbüntettek minket!

– Megérte. Ráadásul tutira nem lesz rossz veled egy terembe zárva. – Játékosan vonogatta a szemöldökét, és ördögien vigyorgott hozzá.

Felnyögtem, és meglöktem Domot.

– Ne csináld! Ne próbálg zavarba hozni!

Nevetve átkarolta a derekamat.

– Boldog születésnapot, Cass! Az ebédet ma én állom.

– Helyes. Pizzát kérek.

– Rajta vagyok. – Egy gyors puszit nyomott a fejemre, majd eltűnt az ebédlőben.

Amint elment, egy másik kéz érintését éreztem a vállamon. Eli beteretelt az ajtón. A pillantástól, amit rám vetett, ingerült lettem, ugyanakkor zavarba is jöttem, és elpirultam.

– Szóval te meg Dom...?

– Nem.

– Egész biztos? Mert nekem úgy tűnt, hogy...

– Csak barátok vagyunk.

– Ezt Dominic is tudja? – kérdezte halkán Jared a hátam mögül.

A kínos helyzettől elvesztettem a türelmem, és dühösen néztem vissza a vállam fölött.

– Csak barátok vagyunk, világos? – Sajnáltam, hogy így ráförmedtem, de Jared megadó pózba emelte a kezét, és nevetett.

– Oké, kicsi Cass, oké! Hidd el, én igazán nem bánom, ha így van.

Botladozva megálltam. Az arcom égett, a szemem majd kiugrott a helyéről. Jared flörtölt velem. Nyíltan flörtölt.

A reakcióm láttán ismét felnevetett:

– Suli után találkozunk – mondta, és búcsúzóul még rám kacsintott.

Csak álltam ott, és figyeltem, ahogy magabiztos léptekkel átvág az ebédlőn, és leül a szokásos helyére, a bátyám meg a többi végzős barátja mellé.

Eli halkán füttyentett.

– Szóval tényleg nem Dom a befutó.

Összehúztam magam. Úgy látszik, sosincs vége a megaláztatásnak.

– Fogd be, Eli!

– Semmi baj, Cass – nevetett. – Jared rendes srác.

Őszintén meglepett, milyen könnyedén veszi az egészet, így nem is jutott eszembe tagadni, amire célozgatott. Vagy talán nem is akartam tagadni. De talán csak annyira összezavarodtam, hogy magam se tudtam, mit gondoljak.

– Hogyhogy nem csókolt meg? Már megvolt a tizenhat?

Fel se tűnt, hogy Eli beszél hozzám, amíg oldalba nem könyökölt.

– Hogy mi? – kérdeztem.

– Jared. Nyilvánvalóan érdeklődik irántad. Hogy lehet, hogy nem csókolt meg? Most tökéletes ürügye lenne rá. Kivéve, ha már megvolt a tizenhat csókod.

Jared azért nem csókolt meg, mert idióta voltam, és nemet mondtam az ajánlatára. Elivel ezt persze nem közöltem. Megráztam a fejem.

– Dom volt a hetedik.

– Hét – bólogatott. – Nem rossz. És nem éheztlél meg a sok csokolózásban?

Örültem a témaváltásnak, így hálásan rámosolyogtam Elire.

– Éhen halok. Domtól kapok egy szülinapi pizzát.

Leesett az álla.

– Mi?! De hát nekem jutott eszembe, hogy a szülinapodon fizetem az ebédedet. Az a bunkó ellopta az ötletemet!

– Ügyes. – Ez jellemző volt Domra. Viszont megsajnáltam Elit, így hozzátettem: – Hát ott van még a csokipuding. A szülinapi ebédem nem lehet teljes desszert nélkül.

Nevetett.

– Ez igaz. Tragédia lenne, ha a szülinapi pizzád mellé nem kapnál csokipudingot a menzáról. Mindjárt intézkedem.

Ahh! Nekem vannak a legjobb barátaim a világon.

– De jó! Kösz.

Mielőtt beállt volna a sorba az ebédlőben, meglepetésemre egy gyors csókot nyomott az ajkamra, pedig korábban azt állította, nem vesz részt a játékban. Kérdőn néztem rá, mire vállat vont.

– Nem hagyhattam ki. Már a felénél jársz, Cass. Boldog szülinapot!

6.

Csak egy fél ebédszünetem maradt arra, hogy egyek, ráadásul megbüntettek a csokolózásért, de kaptam ingyenpizzát meg desszertet, és fantasztikus barátok vettek körül. Elégedett voltam az étellel. Mégis, miközben a barátaimmal azon viccelődünk, micsoda örült napom van, a tekintetem folyton az ebédlő másik végében ülő Jaredre kalandozott. Ahhoz képest, hogy korábban sose ebédeltünk együtt, meglepően csalódott voltam, amiért nem csatlakozott hozzám.

Nagy nehezen levettem a szemem a jóképű cowboyról, és ismét az evésre koncentráltam. Valaki váratlanul elém rakott egy csokis tortácskát szalvétán. Kolby, aki a hosszú asztalnál pont szemben ült velem, még mindig duzzogott, de kelletlenül rám mosolygott.

– Nem ünnepelhetjük meg a szülinapodat torta nélkül. És mivel nincs nálad klasszabb barát...

– Egy gyertyát rakott a sütire, és öngyújtóval meggyújtotta.

Megdöbentem. Az iskola szigorúan tiltotta az öngyújtó használatát. A meglepetésemet látva Kolby arcán valódi mosoly ragyogott fel.

– Még a felfüggesztést is kockáztatom, hogy kívánhass egyet.

Amikor meggyújtotta a gyertyát, összeszorult a torkom. Komolyan, ott ültem egy buta, automatából vett torta fölött, és majdnem elsírtam magam. Selena balról, Victoria pedig jobbról átkarolt, és a társaság az ő vezényletükkel rázendített a „Boldog szülinapot”-ra. Mikor befejezték, és itt volt az ideje, hogy kívánjak valamit, megint vettem egy gyors pillantást a helyiség másik végébe. Jared rajtakapott, mert ő is éppen engem nézett.

Lebuktam. Jared nyilvánvalóan tudta, mire gondolok. Ezt abból láttam, hogy a szája sarkában apró, alig észrevehető mosoly jelent meg. Elvörösödtem, gyorsan visszaneéztem a tortára, és elfújtam a gyertyát. Attól, hogy kitalálta a kívánságomat, nem fogok mást kívánni.

Mindenki tapsolt, Selena és Victoria jól megnyomorgatott, és két oldalról megpusziltak.

– Ez volt a kilencedik és a tizedik – mondta Rylin. – Már csak hat van hátra.

Mikor megkaptam a két nyálas pusztit a barátnőimtől, észrevettem, hogy Kolby figyel az asztal túloldaláról. Lebiggyesztette a száját, és szánalmas kiskutyatekintettel nézett rám.

Megadtam magam. Szegény srác! Egész nap olyan dög voltam vele, mégis kockáztatta miattam, hogy felfüggesztik a suliból. Szerettem ezt az idiótát. Őszintén. Nem vágytam rá, hogy

megcsókoljam, de igazán kiérdemelte.

– Jól van, rendben! Nyertél, te óvodás. Csókolj meg!

Felálltam, és az ajkamat csücsörítve áthajoltam az asztalon. Kolby arca felragyogott. Megeresztett egy diadalittas kiáltást, amiért végre megkapta az engedélyemet.

– Igeen!

Számítottam némi bohóckodásra, hiszen ismertem a srácot, de azt azért nem gondoltam volna, hogy átmászik az asztalon, félrelöki Selenát, letelepszik mellém a padra, és az ölébe ültet.

– Kolby! Mi a fenét művelsz?

– Készen állsz egy eget rengető élményre?

Nem én voltam az egyetlen, aki nevetett, csak az egyetlen, aki jutalmul Kolby Sanderson nyelvét érezhette a szájában. Minden figyelmeztetés nélkül tapasztotta az ajkát az enyémre, alig tértem magamhoz. Aztán olyan alaposan megcsókolta, hogy az több volt mint elég. Mikor a keze lejjebb vándorolt, és súrolta a mellemet, megtorlásként irgalmatlanul megcsavartam a mellbimbóját. Felkiáltott fájdalomában, és odakapott.

– Mi ütött beléd, Sanderson? – Feltápászkodtam, és letöröltem az arcomat. – Csókról volt szó, nem arról, hogy rám veted magad! És ne merd azt mondani, hogy véletlenül tapiztál le!

– Micsoda? – kérdezte Kolby megbántva. – Csak nem hiszed rólam, hogy...? – Az arckifejezésem láttán elnevette magát, és inkább beismerte. – Jó, rendben. Talán egy pillanatra tényleg rossz helyre tévedt a kezem. De csak egy pillanatra. Ne már, mindketten tudjuk, hogy többé nem engeded, hogy megcsókoljalak. Ez volt az egyetlen lehetőségem. Emlékeztessé kellett tennem.

Horkantottam.

– Hát az sikerült, te idióta! Ha még egyszer eszedbe jut megfogni a mellem, az egész sulinak elküldöm azt a videót ötödikből.

Kolby gyanakodva méregetett.

– Úgyse tennéd meg.

– Azt hiszed?

Ötödikes korunkban egy időben volt egy képzeletbeli barátnője. A videón az látszik, hogy együtt elmennek piknikezni, és Kolby megeteti a lányt eperrel, meg ilyesmi. De a csókjelenet a kedvencem. Kolby már évekkkel ezelőtt megeskettett, hogy hallgatók erről, de a videóval jól lehet zsarolni.

Megadóan felemelte a kezét.

– Rendben. Mostantól kezdve a melled tiltott zóna.

A bátyám a semmiből bukkant fel.

– De mennyire hogy az ! Ne merj hozzáérni a húgom melléhez! Ne is nézz rá! Ha még egyszer, akár csak gondolatban is megteszed, kinyírlak, haver!

Eltakartam az arcom. Jól hallottam, hogy a bátyám a mellemről beszél?

– Jesszus, Ben! Meg tudom védeni magam.

Összeráncolta a homlokát.

– Igen, hallottam hírét. Van még valaki a gimiben, akit nem smároltál le?

Most komolyan szemrehányást tesz a csókolózásért? Nem én tehetek róla. Az egészet a haverja kezdte, és ma reggel maga Ben is ezzel cukkolt. Az ég szerelmére, hiszen mentolos rágót kaptam tőle szülinapomra! És még van képe kritizálni?

– Én legalább nem csókoltam meg a legjobb barátodat – vágtam oda. – Te is elmondhatod ugyanezt a legjobb barátnőmről?

Ben orrlyuka kitágult, és hangosan beszívta a levegőt. A hátam mögött Selena félrenyelte az ételt. Köhögni kezdett, Kolby a hátát ütögette. Kicsit sajnáltam, hogy lelepleztem. Biztos nagyon nem akarta, hogy bárki is tudjon róla, mert még nekem sem mondta el, mi történt köztük. Egy szót sem szólt róla. Ez volt az első alkalom, hogy nem számolt be részletesen a szerelmi életéről.

De igazából nem én lepleztem le a titkot. Csak addig célozgattam, amíg a bátyám fel nem

dühödött. A módszer remekül bevált.

– Nem tudom, miről beszélsz – sziszegte összeszorított foggal Ben.

Kihúztam magam, és összefontam a karomat a mellkasom előtt.

– Akkor én sem tudom, te miről beszélsz. Még van vagy száz fiú az ebédlőben, akiket nem csókoltam meg.

Mielőtt Bennek ideje lett volna megfogalmazni valami csípős választ, amivel kifejezi, milyen macsó, és hogy neki kell engem megvédenie, odalépett hozzánk Scott Williamson.

– Szeretnéd, ha csak kilencvenkilencen lennének?

A pulzusom az egekbe szökött. Scott Williamson felajánlotta, hogy megcsókol.

Mondom: Scott Williamson!

Scott... egyszerűen fantasztikus. Szexi, jóképű, kívánatos, izgató. Nem tartozott a sportolók közé – legalábbis nem volt tagja egyik iskolai sportsapatnak sem –, de nyilvánvalóan járt edzeni. Részt vett egy tűzoltókiképző programban, és olyasfajta tűzoltónak ígérkezett, akinek a kedvéért a lányok felgyújtják a házat, csak hogy Scott mentse ki őket. Előbb-utóbb tuti bekerül egy fényképes naptárba. Népszerű volt, mégpedig azért, mert olyan szexi. És felajánlotta, hogy megcsókol!

– Hé, ő a húgom!

– Tudom. Nagyon dögös. – Ismét rám nézett, és elmosolyodott. Vágyakozva felsóhajtottam.

Scott kuncogott, és közelebb lépett. Ben is közelebb jött, és elállta az útját.

– Tizenhat éves.

Scott még szélesebben mosolygott.

– Hallottam. – Felém fordulva hozzátette: – Ma van a születésnapod, igaz?

Mivel képtelen voltam egy szót is kinyögni, csak bólintottam.

– Megkaptad már az összes szülinapi csókodat?

Megráztam a fejem.

– Hát, kislány, szerencsés napod van. Aranyosan nézel ki, én pedig nagylelkű kedvemben vagyok.

Majdnem elmosolyodtam, de észbe kaptam. Csak pislogtam. Mit mondott? Azt várja, hatódjak meg attól, hogy megcsókol? Már nem bámultam Scottot olyan ájult tisztelettel, és észrevettem, hogy amit varázslatos mosolynak képzeltem, az valójában lenéző vigyor. Szexi srác, de ezt tudta is magáról. Ettől rögtön kevésbé tűnt annak.

– Felejtsd el, Scott! – mondta a bátyám. – Már épp elegen megcsókolták.

– Fogd be, Ben! Nem kell helyetted beszélned.

Nem hiányzott egy olyan fiú csókja, aki ennyire el van telve magától, és azt hiszi, valami kegyet gyakorol azzal, ha lesmárol. De arra sem volt szükségem, hogy a bátyám a védelmemre keljen.

Ben félreértett, és dühösen meredt rám.

– Elég volt ebből a játékból, Cassie! Melissa Videla? Van róla fogalmad, hány fiút hallottam ma erről beszélni? Ezek után be kell hogy dugjalak a tanúvédelmi programba!

– Az nem az én hibám volt, Melissa csókolt meg engem. Teljesen váratlanul ért. És ez megy egész nap. Mindenki odajön hozzám, és lesmárol. Ha hibáztatni akarsz valakit, hát hibáztasd Jaredet! Ő adta nekik az ötletet.

Ben hátrakapta a fejét, és felnyögött.

– Nem érdekes. Csak maradj nyugton, és ne csókolj meg több embert!

Kedvem lett volna megütni, amiért úgy parancsolgat nekem, mintha bármi köze lenne hozzá, mit csinálok, de nem érte meg a fáradságot.

– Boldogan. Jó időre kicsókolóztam magam.

Ez igaz is volt. Kolby akciója után úgy éreztem, elég ennyi egy napra.

Már készültem leülni, de Scott megfogta a kezem.

– Csak azért érzel így, mert én még nem csókoltalak meg. Láttam az utolsó csókodat, és... – Nagyképűen rávigyorgott Kolbyra, amitől a barátom nevében is feldühödtem. – Bocsi, de van még

hova fejlődöd. Hadd mutassam meg, hogy csinálja ezt egy igazi férfi!

Te jó ég! Hogy lehet valaki ennyire eltelve magától? Kolby nem szólt semmit – mert holmi kis senki másodikosok nem szállhatnak vitába a nagy Scott Williamsonnal –, de láttam rajta, hogy megbántódott. Nem érdemelte meg, hogy sérteggessék. Oké, kicsit túlzásba vitte a dolgot, de maga a csók nem volt olyan rossz. Legalábbis közel sem olyan szörnyű, mint amire számítottam. Rákacsintottam, hogy jelezzem, nem vagyok vevő Scott szövegére, és örömmel láttam, hogy a szája széle mosolyra húzódik.

Még mindig néma beszélgetést folytattam Kolbyval, amikor Scott átkarolta a derekamat. Közel húzott magához, és levigyorgott rám.

– Készen állsz az első igazi csókodra?

„Igen – gondoltam magamban. – De erősen kétlem, hogy tőled fogom megkapni.”

Még abban is kételkedtem, hogy egyáltalán tudja, milyen egy igazi csók.

– Készülj fel rá, hogy elkápráztatlak!

„Őszintén meglepődnék, ha csak feleolyan jó lennél, mint Asher Pepin.”

Amikor Scott az éppen ebédelő diákok szeme láttára megcsókolt, hallottam, amint sok lány – akik öltek volna, hogy a helyemben lehessenek – hangosan felsóhajt. Azt is hallottam, hogy a bátyám undorodva horkant egyet, és az orra alatt szitokszavakat mormolva elsiet. Végül ott volt a körülöttem álló fiúk helytelenítő morgása. Őket nem nyugözte le az előadás. És nekik kellett igazat adnom. Engem sem nyugözött le.

Valójában bármilyen jóképű is Scott, a csóktechnikája sok kívánnivalót hagyott maga után. Nem mintha olyan rengeteg tapasztalatom lett volna, de aznap alkalmam nyílt a csókok széles skáláját kipróbálni. Scottéra tízből három pontot adtam volna. Nem mondanám undorítónak, vagy ilyesmi, de olyan hű de csodálatosnak sem. Túl nedves és túl erőszakos volt. Nem mintha rákényszerített volna bármire, csak nem figyelt oda rám. Saját magával törődött, és nem vette észre a jelzéseimet, hogy nem akarom folytatni, és pláne nincs kedvem a franciacsókhoz. Tette, amihez kedve támadt, és feltételezte, hogy ez elég.

Hát ebből nem kértem.

Amikor először abba akartam hagyni, azt nem vette észre, így erővel kellett kirántanom magam az öleléséből. Scott levegő után kapkodott, és egy pillanatig úgy tűnt, csak néz, de nem lát. Lehet, hogy a csókolózás őt a fellegekbe repítette, engem viszont nem vitt magával. Az volt az érzésem, egy csók számára csak egy csók, nem számít, kivel csinálja.

Magabiztosságában tűnt fel neki, mennyire nem vagyok lelkes.

– Milyen volt? – kérdezte.

– Nagyon... – Hogy válaszoljak erre? Nem éreztem szükségét, hogy brutálisan őszinte legyek, és nem akartam sem megalázni, sem magamra haragítani. – Tanulságos – böktém ki végül. – Sokat tanultam belőle. Köszönöm.

Túl okos sem lehetett, mert nem hallotta ki az iróniát a hangomból.

– Örülök, hogy segíthettem – mondta mosolyogva, és visszasétált a saját asztalához. A haverjaival összeütötte az öklét, a lányokra pedig rákacsintott.

A barátainknak azonban több esze volt.

– Tanulságos? – kérdezte Eli. A hangjában nevetés bujkált.

Vállat vontam, és elmosolyodtam.

– Úgy értettem, hogy most tanultam meg a magabiztosság és az arrogancia közti különbséget. A magabiztosság elképesztően szexi. Az arrogancia nem igazán.

Selena úgy reagált, mintha szentségtörést követtem volna el:

– Azt állítod, rosszul csókol? – kérdezte halkan.

– Nem akarok róla ilyeneket terjeszteni. Csak azt mondom, már értem, miért nincs barátnője. A Scott Williamson-naptár jöhet, de nem randiznék vele.

– Óóó! Egy naptár jó lenne! – álmódzott Selena sóhajtva, mire Rylin gúnyosan horkantott. – Ha neked nem kell, passzold át nekem, Cass!

– A tiéd – mosolyogtam Selenára.

Az ebédszünet hátralevő része és a biológiaóra hála az égnek eseménytelenül telt. De amikor kicsöngettek, Jace – akivel párban szoktunk dolgozni – odalépett hozzám, beletúrt a hajamba, hátradöntötte a fejem, és meglepett a következő csókkal. Az ajka mentolízű volt, mintha bekapott volna egy marék tic-tacot, mielőtt a számra vetette volna magát. Örültem, hogy a bátyám reggel kezembe nyomta azt a mentolos rágót. Ebéd után a biztonság kedvéért jó fél dobozzal elrágtam belőle.

A csók után lesújtó pillantást vettem Jace-re.

– Ezt muszáj volt?

Még mindig a markában tartotta a hajamat. Rám vigyorgott.

– Bocs, meg kellett tennem. A következő órán dogát írok, szükségem volt egy szerencsecsókra. Elengedte a hajamat, és kifelé indult a teremből.

– Tudsz róla, hogy ez a tizenharmadik csók volt? Az inkább balszerencsét hoz, nem?

Jace olyan ijedten nézett, hogy elnevettem magam. De gyorsan túltette magát a saját babonáin, és megrázta a fejét.

– Egy Cassie Caldwell-csók mindig szerencsét hoz, nem számít, hanyadik.

Horkantottam.

– Ha te monddod... Sok sikert a dogához!

– Köszí.

Távolodó alakja után kiáltottam:

– Nem az én hibám lesz, ha nem sikerül!

7.

Megkönnyebbülten indultam az aznapi utolsó órára, lassan kezdett vége szakadni a csókok sorának. Addigra megtanultam egy fontos leckét. Csókolózni jó. Lehet kellemes, vagy éppen csodálatos, de úgy is járhat vele az ember, mint egy popslágerrel, amit olyan gyakran hall, hogy a végén már a rosszullét környékezi, ha csak rágondol.

Megnehezítette a dolgomat, hogy mindenki tudta, még három csók hiányzik, és közeledik a nap vége. Sokan arról kérdezgettek, kit akarok, vagy kit fogok megcsókolni. Mások szerettek volna bekerülni az utolsó szerencsés három közé. Akik az utóbbival próbálkoztak, azokat elküldtem melegebb éghajlatra. Végeztem. Elég volt. Tizenhárom csók több is, mint elég egyetlen tanítási napra. De erről Luke Barlow nem értesült.

A tornatanárom, Mr. McFadden velejéig ír hazafi volt. Mire eljött az aznapi utolsó óra, lélekben ő már a pubban ünnepelte Szent Patrik napját a cimboráival, így hagyta, hogy azt csináljunk, amit akarunk, feltéve, hogy odakint vagyunk, és lát minket.

Néhányan frizbifocimeccset rendeztünk, ami egy kicsit eldurvult, mert nem igazán volt tanári felügyelet. Nem vadultunk nagyon, de páran a földön kötöttek ki egy-egy agresszív szerelés miatt. Bennem mindig is elég erősen működött a versenyszellem, így meg sem lepődtem, amikor elkaptam a Luke-nak szánt egyik passzt, mire válaszul játékosan derékon ragadott, és letepert a földre.

– Ne már! – nevettem. – Ez teljesen szabályos volt.

– Hagytam, hogy megszerezd a korongot.

– Ja, persze, Barlow!

– Pedig így volt. Kellott egy jó ürügy, hogy elkaphassalak.

– Mi?

Csak abban a pillanatban jöttem rá, hogy a földön ülünk, és Luke karja a derekamon van. Talán tényleg hagyta, hogy elkapjam a labdát. És beleestem a csapdájába. Megfogta a szabad kezem, és összekulcsolta az ujjainkat.

– Nem állhatsz meg tizenháromnál, Cassie.

Megráztam a fejem. Nem viszonoztam a mosolyát.

– Szó sem lehet róla! Végeztem.

– De már majdnem mind megvan. Csak három hiányzik.

– És szerinted elég jó vagy ahhoz, hogy egyike legyél a háromnak?

Ravaszul elmosolyodott, és az oldalamba mélyesztette az ujjait, csiklandozásra készen.

– Úgysem menekülhetsz, hagynod kell, hogy én legyek az egyik.

Tudtam, hogy csak szórakozik. Luke nem csókolt volna meg akaratom ellenére. Jó fej srác.

Nem számított nagyon jóképűnek, de ő volt az osztály bohóca. Mindenki kedvelte. Én is. De belefáradtam a csókokba.

– Nem engedek követelésednek, ha megkínzol, sem – válaszoltam viccelődve.

Talán hibáztam azzal, hogy viszonoztam az ugratást, mert ezzel csak felbátorítottam.

– Jól van, te akartad. – Az ujjait készenlétbe helyezte a bordáimon. – Mondj igent! – Ezzel irgalmatlanul csiklandozni kezdett.

Csiklandós vagyok. De valami hihetetlenül, eszméletlenül csiklandós. Luke megragadott, én meg visítottam, és dobáltam magam.

– Hagyd abba! Jaj istenem, hagyd abba!

– Megcsókolsz?

– Igen. Jaj! Igen, csak ne csikizz!

Hála az égnek abbahagyta.

– De utállak! – lihegtem.

– A te érdekedben tettem, Cassie. Hidd el, később bánnád, ha nem kapnád meg mind a tizenhat csókodat. Itt jön a tizenegyedik.

Lehajolt, és finoman, lágyan az ajkamra nyomta az ajkát. Értékeltem, hogy csak egy futó csók volt. Luke komikusan elmosolyodott, majd felpattant, aztán engem is felsegített, és boldog születésnapot kívánt.

Nevetve söpörtem le a füvet magamról, viszont úgy éreztem, nem árt, ha figyelmeztetem a többi fiút:

– Jól van, ez vicces volt, meg minden, de komolyan mondom, vége van. A következőt, aki megpróbál szájon csókolni, tőkön rúgom.

Mindenki nevetett. Pedig csak részben vicceltem. Öt perccel később Bryce Everett ezt a saját kárán tanulta meg.

Bryce egy vadbarom. Sosem kedveltem. Az a típus, aki tudja magáról, hogy bunkó, és még büszke is rá. Ezért nem bántam, hogy ő volt az, aki végül túl messzire ment. Amikor Mr. McFadden belefűjt a sípjába, jelezve, hogy induljunk az öltözőbe, Bryce mögém lopózott, és a mellkasához szorított. Odahajolt a fülemhez.

– Egy kicsit bánt, hogy még nem kértél rá, hogy csókoljalak meg, Cassie.

– Helyes. Reméltem is, hogy megsértelek. Most pedig eressz el, mielőtt megbánod!

– Azt mondtad, a következő fiú, aki szájon csókol, nagy bajba kerül. De tulajdonképpen... – kezdte, és könnyedén csókolgatni kezdte a nyakam – a szádhoz hozzá sem érek.

Ha nem Bryce-ről lett volna szó, és nem lettem volna rá olyan dühös, lehet, hogy egész nap ott maradok. Ezt a nyakcsókdosást mindenképp ki akartam próbálni egyszer. De nem Bryce-szal. Könyökkel teljes erőből gyomorszájon vágtam, úgy, hogy elakadt a lélegzete.

– Tulajdonképpen... – mondtam, miközben ő kétrét görnyedve kapkodott levegőért – nem is rúgtalak tőkön.

Bryce miatt elromlott a hangulatom, és ez csak rosszabb lett, amikor eszembe jutott, hogy büntetésben vagyok. Szerencsére aznap egyedül Domnak és nekem kellett benn maradnunk tanítás után, és ő már úgyis megcsókolt. Kicsit javított a kedvemem, hogy kettesben töltjük az egyórás büntetést. Később, amikor a parkolóba érve kiderült, hogy Jared megvárta, hogy hazavigyen, már

nyoma sem volt a rosszkedvemnek. A kocsijának dőlő cowboy látványa elég volt, hogy egy szempillantás alatt elsöpörje Bryce csókjának emlékét, mint egy porszemet.

Amikor megláttam, hirtelen megtorpantam. Ő rám mosolygott, mire Dom oldalba bökött.

– Azt hiszem, mégis megkapod azt az utolsó csókot.

– Fogd be!

A szívem majd kiugrott a helyéről. Kicsit erősebben csaptam Dom karjára, mint terveztem. A szemöldöke a magasba szökött.

– Szóval a cowboyok jönnek be? Ha ezt tudom, ma reggel csizmát vettem volna fel.

Bármennyire is zavarba jöttem, a cowboyszimas Dominic gondolatára elnevettem magam. Elindultunk Jared felé.

– Kizárt, hogy van egyáltalán cowboyszimas – ráztam meg a fejem.

– Nincs is. De neked se.

Dom tekintetében kérdés bujkált. Reggel még elvicceltem volna a dolgot, de most úgy éreztem, elmondhatom neki az igazat:

– Nem a csizma a lényeg. Hanem a srác, aki viseli.

Meglepődött, de végül büszkén rám mosolygott, és megölelt.

– Akkor menj, és szerezd meg magadnak!

– Kívánságod számomra parancs – válaszoltam ugyanazokkal a szavakkal, mint amiket ő mondott, mielőtt megcsókolt.

Nevetett.

– Boldog születésnapot, Cassie! Holnap találkozunk.

Elengedett, és üdvözlésképpen belecsapott Jared tenyerébe.

– Tizenötnél tart, cowboy. Tiéd a pálya! – szólt oda neki, majd a kocsijához indult.

Legszívesebben kinyírtam volna, bár ugyanakkor nagyon szerettem is. Rám kacsintott, és szó nélkül elment. Ott álltam egyedül, pirulva Jared Clayton előtt.

– Tizenöt? – kérdezte, és megkerülte a kocsit, hogy kinyissa nekem az ajtót. – Tényleg?

Mivel nem tudtam, sokallja vagy kevesli, csak megvontam a vállam. Akkor szólaltam meg legközelebb, amikor kihajtottunk a parkolóból.

– Köszönöm, hogy megvártál.

Mosolygott. Nála nem volt az az érzésem, mint Scottnál. Jared mosolya közlőre nézve is valódinak tűnt, és jól állt neki.

– Nagyon szívesen. Különben is tartozom neked. Részben az én hibámból kerültél bajba a suliban.

Közben megérkeztünk a kapuhoz, ahol be kellett volna hajtani a lakóparkba, de Jared továbbment.

– Itt lakom...

– Tudom.

Nyilvánvalóan nem akart hazavinni. A szeme pajkosan megvillant, ebből sejtettem, hogy úgyse árulná el, hová megyünk, amíg oda nem érünk. Ez újdonság volt. De ez az örült nap amúgy is tele volt váratlan fordulatokkal, már órákkal korábban beletörődtem, hogy nincs hatalmam az események felett. Ráadásul felvillanyozott a gondolat, hogy Jared meglep valamivel a születésnapomon. Ha titkolózik, hát tegye.

Végül kiderült, hogy hozzájuk megyünk. Jared családja egy gyönyörű, vörös téglás vidéki házban lakik. Elhajtott az épület előtt, és odakint parkolt le, a pajta mellett. A pajta és a ház is makulátlan volt, és az egész területet csinos kis fehér deszkakerítés szegélyezte. Claytonék büszkék voltak a farmra, ami több mint egy évszázada a család tulajdonában volt, Jared pedig különösen a farmon tartott néhány lovat szerette.

– Van kedved lovagolni? – biccentett a karám felé.

A kérdést költőinek szánta. Tudta, hogy boldogan elmegyek vele. Szerettem lovagolni, és ritkán volt rá alkalmam. Elmosolyodtam, mire kipattant a teherautóból, és sietett kinyitni nekem az ajtót.

A kezét nyújtotta, hogy lesegítsen a magas ülésből, amitől hevesebben kezdett verni a szívem; amikor pedig ujjait az ujjaim köré fonta, és odavezetett a lovak karámjához, úgy éreztem, helyben elájulok. Ezt nem lehetett félreérteni. Tényleg kézen fogva sétáltunk. Beharaptam az alsó ajkamat. Éreztem, hogy Jared szorosan fogja a kezemet. Megpróbáltam lopva rápillantani, de észrevettem, hogy ő is engem néz, mintha próbálná kitalálni, mit gondolok erről a lépéséről. Elvörösödtem, és elkaptam a tekintetemet; talán életemben először voltam ilyen szégyenlős.

Felmásztam a kerítésre, és leültem az egyik oszlopra. Néhány ló odaügetett hozzám, remélve, hogy kapnak tőlem valamit. Kinyújtottam a kezem, hogy megsimogassam a szép appaloosát, amin legtöbbször lovagoltam.

– Szia, Lucy! – kedveskedtem neki.

Amikor rájött, hogy nem hoztam se répát, se almát, nagyot fújtatott.

– Ne haragudj, kislány! Legközelebb kapsz valamit, megígérem.

Jared nekítámaszkodott mellettem a kerítésnek, és halk füttyszóval magához hívta az egyik lovat.

– Szóval... tizenöt csók egy nap alatt – mondta, miközben a lova, egy gyönyörű, nagy palomino odaügetett hozzá. – Ez biztos rekord a suliban.

– A te hibád.

– Az igaz. – Nevetve átugrott a kerítésen, és szeretettel megveregette a lova hátát. – De mentségemre legyen mondván, hogy csak Aki csókjáért vagyok felelős. Egyedül őt biztattam, hogy csókoljon meg. A többi egyszerűen megtörtént. És egyáltalán nem volt jó érzés látni, hogy egész nap minden srác rád akarja vetni magát.

A szívem repesett. Ez majdnem úgy hangzott, mintha birtokolni akarna. Vagy legalábbis védelmezni. Sose hittem volna, hogy az a fajta lány leszek, aki úgy érzi, egy fiúhoz tartozik, de a gondolat, hogy Jared magának akar, nagyon is kedvemre való volt.

– Akkor miért találtad ki ezt az egész játékot a szülinapi csókokkal?

– Muszáj volt.

Othagyta a lovát, odajött hozzám, és megállt velem szemben. Olyan magas volt, hogy pár centivel még úgy is fölém tornyosult, hogy én a kerítésen ültem. De hamar segített a dolgon: a tenyerét a két oldalamon a kerítésen nyugtatta, így csapdába estem a karjai között. Lehajolt hozzám, elég közel ahhoz, hogy amikor levegőt vettem, éreztem rajta az aznap reggel használt arcvíz illatát. Mindenről elfeledkeztem, behunytam a szemem, és mélyeket lélegeztem.

– Azért tettem, Cassie, mert amikor tegnap azt mondtad, igazi csókot akarsz, rájöttem, előbb el kell hogy halmozzanak olyan csókokkal, amelyek semmit sem jelentenek, mert csak így tudod majd felismerni az első igazi csókot... amit tőlem kapsz.

Micsoda?

Erre már kinyitottam a szemem, és majdnem hátraestem a kerítésről. Jared elkapott, és hirtelen ott állt a két lábam között, keze a derekamon. Az ádámsutkája fel-le járt. Kiszáradt a szám.

– Te mindig csak Ben legjobb barátját láttad bennem – mondta halkan. – Tegnap felajánlottam, hogy megcsókolak, és azt hitted, szánalomból teszem. De Cass... Cassie... – A hangja mélyen, rekedtesen szólt.

Valami olyat láttam a szemében, amit egyetlen fiúéban sem, aki aznap megcsókolt. Csendes vágyódást. A többiek legfeljebb szenvedélyt mutattak, egyikükön sem láttam, hogy igazán engem akarna. Hogy szüksége lenne rám. De Jared pillantása éppen ezt tükrözte.

Alig kaptam levegőt, valahogy mégis sikerült megszólalnom, bár csak suttogásra futotta:

– Azt hittem, neked én csak Ben húga vagyok. Tudod: a kicsi Cass.

Megrázta a fejét, de közben végig fogva tartotta a tekintetemet.

– Már évek óta nem így van.

Reszketni kezdtem.

– Már én is másként nézek rád.

Egy cseppet elmosolyodott, aztán a tekintete az ajkamra tévedt. Ettől elakadt a lélegzetem.

Próbáltam mély levegőt venni, de az sem segített, mintha kiürült volna a tüdőm. Egyszerűen nem kaptam levegőt.

Jared lehajtotta a fejét, és gyengéden, majdhogynem félénken megcsókolt. Éppolyan biztos volt a dolgában, mint Asher vagy Dom, de a csók mögött megéreztem, milyen sebezhető. Tudta, mit csinál, csak nem volt biztos a fogadtatásban. Egy pillanatra – és remélem, hogy tényleg nem tovább – felmerült benne, hogy visszautasítom. De ha ezt gondolta, nagyon tévedett.

Az előző tizenöt, semmitmondó csóknak köszönhetően ebben a percben egyáltalán nem féltem. Nem voltam sem ideges, sem bizonytalan. Nem aggódtam amiatt, milyen lesz, vagy hogy nem rontok-e el valamit. Nem volt már kérdés, jó-e a hely és az időzítés, sem az, hogy Jared-e a megfelelő fiú számomra. Készen álltam, és kiélveztem a pillanatot.

Tudtam, hogy ez a csók az igazi, és hogy Jared kell nekem. Ezt a csókot jegyzem fel a naplómba, és később, miután Selená apróra kikérdezett a részletekről, ezt fogjuk majd olvadozva emlegetni. Ezt a csókot, ami teljesen levett a lábamról.

Jared érintésétől forrt a vérem, a szívem kalapált, és bizsergés járta át a testemet. Olyan érzés volt, mintha minden porcikám közelebb akarna kerülni hozzá, különben mindjárt felrobbanok. Elsőként az ajkammal válaszoltam neki, heves reakciómmal még nagyobb szenvedélyre bátorítottam. És ő kapott is az alkalmon.

Többé nem habozott, egyre sürgetőbben csókolt. Ezt a fajta vágyat egy-egy szenvedélyesebb csóknál már éreztem a nap folyamán, a különbséget a saját, elsőpró erejű érzéseim jelentették, és a tudat, hogy Jared engem és csakis engem akar. Egyetlen korábbi csók sem ért a nyomába ennek.

Boldogan felsóhajtottam.

– Igen, ez igazi volt – mondtam levegő után kapkodva.

Elmosolyodott, de közben tovább csókolt. Az egyik kezét az arcomhoz érintette, ezúttal lágyabban, finomabban csókoltuk meg egymást. Számomra ez is új volt. Hihetetlenül gyengéden bánt velem. Mintha meg akarta volna mutatni, hogy nem csak a vágy vezérli.

Elolvadtam. Teljes mértékben. Gyakorlatilag viasszá vált a testem. Ha állok, a térdem összerogyott volna alattam. Csak azért tudtam megmaradni a kerítésen, mert Jared a fél karját körém fonta. Ha nem tart szorosan, leestem volna.

Nem zuhantam hát le a kerítésről, de menthetetlenül beleestem Jaredbe. Ez volt a tizenhatodik csók, a tizenhatodik születésnapomon, a tizenhatodik fiútól (pontosabban a tizenhatodik embertől), de ez volt közülük az első valódi – az egyetlen fiútól, aki igazán számított.

Jared elhúzódtól tőlem, de még akkor is a karjában tartott, miközben mindketten igyekeztünk magunkhoz térni.

– Azt ígértem, hogy a születésnapodra kapsz egy igazi csókot – súgta.

Megráztam a fejem.

– Nemcsak igazi volt, hanem tökéletes.

A válaszom hallatán elmosolyodott, de ez nem a korábbi díjnyertes mosoly volt, hanem valami sokkal jobb – egy új mosoly, amit csak nekem tartogatott.

– Akkor jó. Szóval leszel a barátnőm?

Nem bírtam megszólalni. Természetesen már tudtam, hogy tetszem Jarednek, mégis sokkolt a kérdés. A saját érzéseim ereje is annyira meglepett, hogy alig tudtam rajtuk kiigazodni.

– Jó ideje tetszel nekem, Cassie, de azt hittem, nem érdekellek. És attól is féltem, hogy a bátyád miatt furcsának találnád a helyzetet.

Nevettem.

– Az biztos, hogy Ben furcsának fogja találni.

Sőt: Ben teljesen ki fog akadni! Alig vártam, hogy elmondjam neki.

Jared magabiztosan mosolygott.

– Nem érdekel.

A gondolatra én is elvigyorodtam.

– Engem sem.

– Akkor igent mondasz kettőnkre?

Ahogy Kolby mondaná: „Viccelsz? Naná!” De belém egy kicsivel több jólneveltség szorult, így ezt a választ megtartottam magamnak. Ehelyett előhúztam a farmerzsebemből azt a pennyt, amit Jaredtől kaptam reggel, és a tenyerébe raktam. Mosolyogva nézett a pénzérmére.

– Úgy tűnik, ez a szerencsenapod, cowboy – fontam a nyaka köré a karom. – Tudod, ma már nagyon sok csókot kaptam, azt hiszem, ideje, hogy én is adjak egyet.

– Tényleg szerencsés vagyok – vigyorgott.

Tizenhét csók egy napon. Ez biztosan rekord.